

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1.....	2
CHƯƠNG 2	12
CHƯƠNG 3.....	19
CHƯƠNG 4.....	28
CHƯƠNG 5.....	37
CHƯƠNG 6.....	44
CHƯƠNG 7.....	51
CHƯƠNG 8.....	59
CHƯƠNG 9.....	65
CHƯƠNG 10.....	76

CHƯƠNG 1

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài khiến cả lớp nhấp nhúm.

Lớp học đang im phất bỗng vang lên những tiếng gấp tập loạt soạt lẫn những tiếng trò chuyện râm ran.

Ở trên bảng cô Diệu Lý cũng đang thu xếp sổ sách cho vào cặp. Trước khi bước ra khỏi lớp, cô còn quay lại dặn:

- Các em nhớ ôn bài cho kỹ đấy nhé! Nhất là em Long, cô không muốn em làm trò cười một lần nữa!

Cô vừa khuất sau cánh cửa, cả lớp lập tức nhao lên. Bọn con gái la hét chí choé khi bị tụi con trai xô lấn chen nhau ra cửa. Một vài đứa ngổ ngáo nhảy tót lên bàn phóng vù qua cửa sổ, bất chấp thầy giám thị có đứng ở hành lang hay không.

Tiểu Long không buồn chen lấn như các bạn. Nỗi buồn sáng nay vẫn còn cuộn chặt lấy nó làm thân hình vạm vỡ của nó bỗng chốc xụi lơ, tay chân cật lên không muốn nổi.

Khi cô Diệu Lý kêu nó lên trả bài. Cô dạy môn vật lý là môn học xưa nay nó vẫn ỷ kị. Sau môn toán, vật lý và hoá học là 2 môn nó sợ nhất.

Cô Diệu Lý không bắt nó viết công thức hoặc tính này nọ lời thôi. Cô chỉ hỏi nó về sự giãn nở của vật chất dưới tác dụng của nhiệt. Nói chung, đó là những câu hỏi dễ mà bất kì một học sinh nào cũng ao ước. Có lẽ biết trình độ nó chẳng giỏi giang gì nên cô không muốn gây khó cho nó.

Tất nhiên áp ứng một hồi, Tiểu Long đáp cũng trôi. Nhưng đến khi cô Diệu Lý bảo nó cho một ví dụ về hiện tượng vật chất nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi thì nó tắc tị.

- Sao, em nghĩ ra chưa? - Thấy nó đứng "ăn vạ" lâu lắc, cô sốt ruột hỏi.

- Dạ, chưa ạ! - Tiểu Long mặt mày nhăn nhúm.

Cô gõ gõ cán viết xuống bàn, gợi ý:

- Em cố nhớ xem trong những vật em nhìn thấy hoặc tiếp xúc hàng ngày có vật nào diễn ra hiện tượng này không?

Tiểu Long lại nhíu mày. Nhưng dù cố moi óc, nó vẫn chẳng nhớ ra vật nào giống như vậy. Có thể lúc bình thường nó chẳng khó khăn gì để tìm ra một vài ví dụ nhưng những lúc căng thẳng như thế này, đầu óc nó bỗng xơ cứng, không làm sao đào ra một ý nghĩ ra hồn.

Tiểu Long đổi chân lia lịa, môi mím chặt, hai tay nắm lại như đang phải đánh nhau với một đối thủ vô hình. Máy chục cặp mắt ngồi dưới đang chong vào nó khiến mồ hôi trên trán nó không ngừng vã ra.

Vẻ khổ sở của nó làm cô Diệu Lý động lòng. Cô nhìn nó, dịu dàng:

- Nếu không nghĩ ra thì thôi! Em về chỗ đi!

Được cô tuyên bố "tha bổng", Tiểu Long mừng rơn. Nó bước lại bàn, rụt rè cầm lấy cuốn tập chuẩn bị trở về chỗ ngồi nhưng đúng vào lúc dợm quay người đi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó chợt nhớ ra một điều liền hân hoan ngược nhìn cô giáo:

- Thưa cô, em nghĩ ra rồi ạ!

- Ô, hay quá! - Cô Diệu Lý vui vẻ kêu lên - Thế vật gì nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi vậy?

Tiểu Long hí hửng:

- Thưa cô, thời gian ạ!

- Thời gian? - Môi cô Diệu Lý vẽ thành hình chữ O.

Không chỉ cô mới ngạc nhiên trước câu trả lời kỳ dị của Tiểu Long. Tụi bạn ngồi dưới, kể cả Quý ròm và nhỏ Hạnh, đều há hốc miệng.

Thái độ của mọi người khiến Tiểu Long cảm thấy chột dạ. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cô Diệu Lý đã hỏi tiếp, giọng chưa hết sững sốt:

- Tại sao lại là thời gian?

Linh cảm có chuyện gì đó không ổn nhưng không đủ thì giờ để suy nghĩ, Tiểu Long đành bậm bực đáp theo những gì vừa xảy ra trong đầu:

- Thưa cô, bởi vì những ngày hè nóng nực thường dài ra, còn những ngày mùa đông lạnh lẽo thường thun ngắn lại ạ!

Tiểu Long vừa dứt lời, lớp học đang yên lặng bỗng nổ ra một trận cười ngặt nghẽo. Có đứa gập người trên bàn, cười nghiêng ngả, bút thước tạt vờ rơi vãi tung toé.

Tiểu Long mặt tái xanh. Nó lăm lét nhìn cô, thấy cô đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách khó khăn. Dường như cô đang cố nín cười.

- Thôi, cho em về chỗ! - Mãi một lúc cô mới lên tiếng - Cô nghĩ em cần phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười!

Rồi cô quay xuống lớp, đập đập cây thước kẻ lên bàn:

- Các em ổn định lại trật tự đi nào!

Cô phải lặp đi lặp lại hai, ba lần, lớp học mới dần dần bớt huyên náo.

Nhưng sự im ắng kéo dài chẳng được bao lâu. Khi Tiểu Long lúi thúi ôm tập đi xuống, những âm thanh "hí hí" lại thi nhau nổi lên như chuột rúc dọc theo các dãy bàn nó đi qua.

Cho đến khi ngồi vào bàn, Tiểu Long vẫn chưa hết hoang mang. Mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, nom nó lúc này giống hệt như người vừa từ trên cung trăng rớt xuống.

Tiểu Long chỉ sực tỉnh khi Quý ròm huých khuỷu tay vào hông nó, tặc lưỡi hỏi:

- Bộ khùng hả mày?

- Tao có làm gì đâu! - Tiểu Long áp úng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu ví dụ vừa rồi mày học được ở đâu vậy?

- Tao quên rồi! - Tiểu Long liếm môi - Nhưng tao thề với mày là tao không bịa ra! Tao nhớ là tao đã từng đọc được ở đâu đó!

- Thì tao đâu có bảo mày bịa! - Quý ròm nhún vai - Nhưng mày có biết là mày đọc được ở đâu không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Tao đã nói rồi! Tao không nhớ!

- Nhưng mà tao nhớ! - Quý ròm khịt mũi - Mày đọc được câu đó ở trong các mẫu chuyện tiểu lâm! Đó là một ví dụ bổ láo, dùng để chế giễu những người như... mày vậy!

Tiết lộ của Quý ròm khiến mặt Tiểu Long méo xệch. Bây giờ thì nó hiểu tại sao cả lớp cười âm về câu trả lời của nó, còn cô Diệu Lý thì bảo nó phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười.

Nhỏ Hạnh ngồi ở đầu bàn, bên tay trái Quý ròm. Nó không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Long cười cười. Nhưng chỉ chừng đó thôi đủ khiến Tiểu Long thấy hai tai nóng bừng.

Tiểu Long học yếu nhiều môn, nhất là toán và lý hoá. Và cái chuyện học kém của nó không phải là điều gì bí mật. Trong lớp ai chẳng biết nó là học sinh trung bình yếu. Thầy Hiếu dạy Toán, cô Diệu Lý dạy Vật lý, cô Kim Anh dạy Hoá học, ba người này không kêu Tiểu Long lên bảng thì thôi, còn hễ động tới nó, bao giờ nó cũng chứng minh cho các thầy các cô thấy là không có ai trên đời học dốt hơn mình.

Nói chung, Tiểu Long không sợ bị điểm kém. Nó đã quen với việc lên trước bảng đóng vai ông phỗng đá cho bạn bè "chiêm ngưỡng". Thoạt đầu, đứng phoir mình ra trước hàng chục cặp mắt lúc nào cũng thô lỗ, Tiểu Long cảm thấy nhột nhạt tợn. Nhưng chuyện gì cũng vậy, cứ lặp đi lặp lại mãi thành quen. Về sau này, Tiểu Long cứ lì ra.

Tiểu Long không sợ không trả bài được. Nhưng chuyện sáng nay khác hẳn. Không những không trả bài được, nó còn biến thành trò cười cho cả lớp. Chung qui chỉ tại câu chuyện tiểu lâm chết tiết nó từng đọc được ở đâu đó. Nhưng khổ nỗi lúc đó nó đâu có biết câu trả lời ngớ ngẩn của nó được "trích dẫn" từ truyện tiểu lâm. Nó cứ đinh ninh nó đọc những điều đó từ sách giáo khoa. Thế mới khổ!

Đến khi nghe Quý ròm kể ra nguồn gốc xuất xứ, nó mới bật ngửa. Từ lúc đó, ngực Tiểu Long nặng trĩu như đeo đá. Cũng may, tụi bạn cùng lớp chỉ cười rộ lên một lúc rồi thôi, chứ nếu tụi nó cứ nhắc chăm chăm về cái sự giã nở của thời gian để trêu nó, Tiểu Long chỉ có nước độn thổ.

Nỗi buồn đeo đuổi Tiểu Long trên suốt đường về. Ngay cả khi nhỏ Hạnh rẽ sang đường khác, chỉ còn lại nó với Quý ròm lếch thếch bên nhau, Tiểu Long vẫn một mực làm thỉnh rảo bước:

- Bộ mày á khẩu rồi hả?

Đi một hồi, không chịu đựng nổi không khí nặng nề, Quý ròm háng giọng gắt.

Tiểu Long vẫn không nói gì, môi nó mím lại.

- Buồn làm quái gì! - Quý ròm nhún vai - Vấn đề là phải cố! Mày làm biếng bỏ xừ!

- Tao cố hoài mà chẳng thấy ăn thua! - Giọng Tiểu Long đau khổ.

- Cố cái móc xì! - Quý ròm bĩu môi. Hề thấy toán, lý, hoá là mày bỏ chạy dài!

Tiểu Long gân cổ:

- Tao chạy hồi nào! Tao...

Câu nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng Tiểu Long bỗng tắt ngang. Mắt nó vừa thoáng thấy thầy Hiếu đang lững thững từ xa đi lại. Thầy vừa đi vừa nhìn ra giữa đường, không trông thấy tụi nó nhưng trông ngực Tiểu Long vẫn đập loạn.

Quý ròm cũng vừa kịp trông thấy thầy. Nó liền đứng lại đợi. Nhưng ngay khi đã đến gần, thầy vẫn không nhìn thấy các học trò của mình. Dường như thầy đang bận nghĩ ngợi chuyện gì, mắt lơ đãng nhìn đi đâu.

Chẳng biết làm sao, Quý ròm đành nhích ngang một bước, háng giọng:

- Chào thầy ạ!

Thầy Hiếu hơi giật mình. Thầy ngoảnh lại:

- À, Quý hả? Em đi đâu đấy?

- Dạ tụi em đi học về ạ!

Thầy Hiếu tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tụi em à? Tụi em là ai?

Câu hỏi của thầy khiến Quý ròm sửng sốt. Nó không hiểu tại sao hôm nay thái độ của thầy lại kỳ dị như vậy. Tuy vậy, Quý ròm vẫn lễ phép thưa:

- Dạ, tụi em là... hai đứa em! Tức là em và...

Vừa nói Quý ròm vừa quay sang bên cạnh định trở vào Tiểu Long nhưng mặt nó bất giác thộn ra. Tiểu Long biến đâu mất.

Quý ròm quay thêm một vòng đúng 360°, vẫn công cốc. Thằng bạn mới trò chuyện với nó đây dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất. Bây giờ thì nó hiểu tại sao thầy Hiếu lại lộ vẻ lah lùng khi nó dùng chữ "tụi em" để xưng hô với thầy.

Vẻ lúng túng của Quý ròm khiến thầy động lòng. Thầy vỗ vai nó, mỉm cười:

- Có lẽ em cần phải chơi một môn thể thao nào đó cho đầu óc được thư giãn! Không nên học hành căng thẳng quá!

Nói xong, không để Quý ròm kịp phản ứng, thầy vội vàng rảo bước.

Quý ròm đứng đực giữa trời nhìn theo thầy, bụng tức Tiểu Long anh ách. Chính tại thằng bạn nhát cáy này mà thầy tưởng thần kinh Quý ròm bị "trục trặc".

Thật oan còn hơn oan Thị Kính!

- Tiểu Long!

Quý ròm bắt tay lên miệng hét toáng.

Không thấy động tĩnh gì, nó càng cáu:

- Mà y chu nhủi ở xó xinh nào thế? Có mau bước ra hay không?

Quý ròm gọi đến lần thứ hai thì bụi cây thấp đằng trước căn nhà có cổng rào hoa giấy khẽ lay động và mái tóc húi cua của Tiểu Long từ từ nhô lên giữa các cành lá.

Quý ròm gằm gừ:

- Mà y làm cái trò gì vậy?

- Tao trốn!

Tiểu Long bước ra, nó vừa đáp vừa rụt cổ.

- Trốn ai? - Quý ròm tròn xoe mắt - Sao lại phải trốn?

- Thì trốn thầy Hiếu! Tao ngại giáp mặt thầy!

- Ôi trời! - Quý ròm vừa la trời vừa đưa hai tay lên - Ở ngoài đường chứ đâu phải ở trong lớp mà mà y sợ! Thầy có bắt mà y giải bài tập ngay tại đây đâu!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ai chẳng biết vậy! Nhưng tao vẫn cứ thấy sờ sờ thế nào! Tốt nhất là chuồn quách vào bụi!

Cái lối lập luận của Tiểu Long khiến Quý ròm chỉ biết lắc đầu. Nó tặc lưỡi:

- Thế trước nay mà đã đánh bài chuồn như thế này bao nhiêu lần rồi?

- Ôi, nhiều lần lắm! - Tiểu Long thản nhiên đáp - Hề nhác thấy thầy Hiếu, cô Kim Anh hay cô Diệu Lý thấp thoáng đằng xa là tao lỉnh!

- Ôi trời ơi!

Lời tự thú của Tiểu Long khiến Quý ròm ôm bụng cười gập cả người.

Nhìn bạn, Tiểu Long vừa thẹn vừa giận. Nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đi một mạch.

- Này, này, mày đi đâu đấy? Đợi tao với! - Quý ròm vừa quệt nước mắt vừa gọi với theo.

Mặc cho bạn gọi, Tiểu Long vẫn cắm cúi rảo bước.

Thái độ của Tiểu Long khiến Quý ròm hốt hoảng. Nó lật đật chạy theo:

- Gượng đã! Đứng lại tao nói cái này cho nghe nè!

- Đứng lại cho mày cười nữa chứ gì?

Giọng Tiểu Long đượm giận dỗi. Tuy vậy, nó vẫn chậm bước lại.

- Tao chẳng thèm cười mày nữa đâu! Tao chỉ muốn chỉ cho mày cách khỏi sợ thầy cô thôi! - Quý ròm trở tới đi song song với bạn.

Tiểu Long liếm môi:

- Cách gì?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao sẽ "phụ đạo" thêm cho mày!

- Mày kèm tao học?

- Ừ! - Quý ròm hào hứng - Tao kèm cho mày một thời gian, mày sẽ chẳng còn sợ các môn toán, lý, hoá nữa! Ra đường gặp thầy cô, mày sẽ đi đứng hiên ngang, chẳng còn cảnh trốn trốn nấp nấp như vừa rồi!

Viễn cảnh Quý ròm vẽ ra sáng sủa đến mức Tiểu Long nuốt nước bọt ừng ực. Được một "siêu học sinh" như Quý ròm tận tình hướng dẫn thì đến lửa cũng có thể làm được toán chứ chẳng phải chơi!

Nhưng mắt Tiểu Long mới vừa sáng lên đã vội sụp ngay xuống. Nó lắc đầu:

- Thôi, tao không học với mày đâu!

Lời từ chối của Tiểu Long hoàn toàn bất ngờ đối với Quý ròm.

- Mày có nói lộn không đấy? - Quý ròm ngơ ngác hỏi, nó như không tin vào tai mình.

- Tao nói thật! - Tiểu Long thở dài.

- Nhưng tại sao? - Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt bạn.

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác, đáp lấp lửng:

- Tao học với mày cũng chẳng ăn thua gì đâu!

- Sao lại chẳng ăn thua? - Quý ròm cau sừng - Chẳng lẽ mày không tin tao đủ sức kèm mày?

- Không phải tao không tin! - Tiểu Long khịt khịt mũi - Nhưng học với mày nó sao sao ấy!

- Sao sao ấy là sao? - Quý ròm sốt ruột - Có gì thì nói đại ra, mày cứ bày đặt vòng vo! Hay ý mày muốn tao nói giảng bài khó hiểu?

- Không phải là khó hiểu, nhưng...

Nói tới đó, Tiểu Long ngừng lại và đưa tay lên gãi đầu.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nhưng sao?

- Nhưng... mày quát tháo ghê quá! - Tiểu Long chớp chớp mắt - Nghe mày hò hét một hồi, bao nhiêu chữ nghĩa trong đầu tao biến sạch sành sanh! Học thế cũng bằng nước đổ lá khoai!

Quý ròm giương mắt ếch:

- Tao quát tháo mày hồi nào? Ai cũng bảo tao hiền khô mà!

Tiểu Long nhếch mép:

- Chỉ những ai chưa được mày kèm mới bảo mày hiền thôi!

- Thôi, được rồi! - Quý ròm toét miệng cười - Nếu vậy thì tao sẽ không quát tháo nữa! Kèm cho mày học, tao chỉ việc ngậm miệng suốt buổi là xong!

Tiểu Long hừ mũi:

- Nếu mày ngậm miệng suốt buổi thì tao chả cần học với mày làm gì! Tao học với tảng đá cũng được!

Quý ròm liền bá vai bạn:

- Thôi mà, võ sĩ gì mới đùa tí tẹo đã giận!

Rồi nó chìa ngón trở ra:

- Ngoéo tay nào!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Ngoéo tay chuyện gì?

- Chuyện học chung chứ chuyện gì! - Quý ròm lấy giọng nghiêm trang - Đúng ba giờ chiều một, mày ghé nhà tao, bút thước tập vở đầy đủ, không được trễ một giây, rõ chưa?

Tiểu Long mỉm cười:

- Rõ!

Và nó chìa tay ra móc ngoéo với Quý ròm, bụng vẫn phập phồng không biết có nên tin những lời hứa hẹn của ông thầy còn nhỏm còn nhom này hay không.

CHƯƠNG 2

Quý ròm vừa đi vừa huýt sáo miệng.

Sau khi chia tay với Tiểu Long ở ngã ba Cây Điệp, Quý ròm ra về với một tâm trạng thơ thới, hân hoan.

Như vậy là rốt cuộc Tiểu Long đã chịu tới học chung với nó. Đã lâu, Quý ròm vẫn thường day dứt về tình hình học tập của bạn mình. Là một đứa trẻ vô tâm, những khi rảnh rỗi lại chúi mũi vào các thứ máy móc và các đồng chai lọ linh kính với những trò "thí nghiệm khoa học" kéo dài bất tận, Quý ròm chẳng có đầu óc và thì giờ đâu để nghĩ nhiều đến người khác. Với Tiểu Long cũng vậy, chẳng phải lúc nào Quý ròm cũng nhớ tới nỗi khổ tâm của bạn mình. Nhưng những khi tới lớp, thấy Tiểu Long bị kêu lên bảng và đứng ngọ nguậy hàng buổi trước mặt thầy cô để cuối cùng áp úng buông ra một câu trả lời hú họa và dĩ nhiên sai bét, Quý ròm lại cảm thấy vô cùng áy náy. Nhìn cái cảnh Tiểu Long lủi thủi ôm tập trở về trở ngời sau khi xơi một con dê - rô to tướng, bất giác Quý ròm tưởng như mình có lỗi với bạn.

Những lúc đó Quý ròm không sao chịu đựng nổi ý nghĩ mình là một học sinh xuất sắc, được nhà trường cử đi dự hết cuộc thi này đến cuộc thi nọ trong khi thằng bạn thân nhất của mình cứ mãi lệt đệt sau lưng thiên hạ, mỗi lần bị thầy cô hỏi bài chỉ biết giở mỗi một chiêu "im lặng vàng" ra vẻ ta đây là võ sĩ gan lì, "hỏi" mấy cũng không "khai".

Nhưng khổ nỗi, Tiểu Long không phải là đứa ham học. Nó chỉ "hợp" mỗi môn thể dục của thầy Đoàn, còn ngoài ra nó "chạy mặt" tất. Thỉnh thoảng có bài tập kiểm tra cho về nhà, sắp đến ngày nộp mà hý hoáy mãi không xong, nó mới dẫn xác đến nhà Quý ròm nhờ "cứu bồ", còn ngày thường đồ mà kêu nó học được.

Chả rõ Tiểu Long nghe được ở đâu mà lý lẽ nó đưa ra để biện minh cho việc học kém rất ư là "triết học". Nó bảo Quý ròm "Đầu óc tao đơn giản, không hợp với những môn học rắc rối, phức tạp, vì vậy có cố đến mấy cũng bằng thừa". "Triết lý" của Tiểu Long khiến Quý ròm tức anh ách:

- Nói như mày chẳng lẽ có những người mới sinh ra đã... ngu sẵn hay sao?

Quý ròm định dùng đòn khích tướng để đánh vào lòng tự ái của Tiểu Long, nào ngờ thằng này tỉnh bơ:

- Thì vậy chứ sao!

Mặt Quý ròm méo xệch:

- Như vậy mày tự nhận mày là thằng ngu?

Tiểu Long gãi tai:

- Tao chỉ dốt môn toán và môn lý hóa thôi! Còn những môn khác như môn... võ thuật chẳng hạn, tao đâu có thua ai!

Khi nhắc đến hai chữ "võ thuật", mặt mày Tiểu Long rạng lên, rất đôi tự hào. Còn Quý ròm lập tức im bật. Nó buồn rầu nhìn xuống đôi cánh tay gầy khảnh gầy kheo của mình, biết rằng nếu tiếp tục đi sâu vào đề tài này, ắt hẳn nó sẽ nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Bà nó chả bảo "Cháu phải bắt chước thằng Tiểu Long tập thể dục cho khỏe khoắn" là gì!

Chính vì những ngoắc ngoéo bên trong đó mà chưa bao giờ Quý ròm thuyết phục được Tiểu Long ngồi vào bàn để nó "phụ đạo". Cứ mỗi lần nó mở miệng định rủ rê, Tiểu Long láu lỉnh lái câu chuyện sang đề tài võ thuật là nó xuôi xị. Sau những lần vận động bất thành như vậy, Quý ròm chẳng biết làm sao hơn là làu bàu tức tối "Mặc xác nó! Nói chuyện với nó thà nói với cái đầu gối còn hơn!".

Thực ra Tiểu Long không phải là đứa biếng học như Quý ròm tưởng. Mặc dù không tin mình có thể học khá lên được và mỗi lần thấy những dãy số chằng chịt của môn toán là nó "hết muốn sống", trong thâm tâm Tiểu Long vẫn chẳng thích thú gì cái cảnh vào lớp

thì ngọng nghịu đứng trơ thân cụ trên bảng, trước bao cặp mắt soi mói của lũ bạn, ra phố thì lúc nào cũng nơm nớp chờ lẫn mặt thầy cô, hết như một tên tội phạm né công an.

Mồm luôn luôn biện hộ cho cái sự học bết bát của mình, nhưng cũng như mọi học sinh bình thường khác, Tiểu Long vẫn âm thầm ao ước được học giỏi nếu không ngang hàng Quý ròm và nhỏ Hạnh thì chí ít cũng bằng phân nửa trình độ của các bạn mình.

Tất nhiên Quý ròm và nhỏ Hạnh sẵn sàng giúp nó. Nhưng cho đến nay, Tiểu Long vẫn chưa chính thức "thụ giáo" một ai. Tất nhiên Tiểu Long không có ý định nhờ vả nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh giỏi thì giỏi thật, thậm chí còn trên tài Quý ròm, ăn nói lại dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng dẫu sao nó cũng là một đứa con gái. Tôn một đứa con gái làm "sư phụ" quả là chẳng ra sao, nhất là đối với một đứa anh hùng mã thượng như Tiểu Long.

Như vậy chỉ còn Quý ròm là xứng mặt làm thầy. Nhưng "ông thầy" này thân hình thì còm nhom mà cái miệng lại rộng quá mang tai. Tiểu Long chưa theo học với Quý ròm ngày nào nhưng qua những lần nhờ Quý ròm giải giùm các bài tập thầy Hiếu cho về nhà, Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết thằng ròm này. Quý ròm giảng bài chỉ một, mà quát tháo lại đến mười. Nó hỏi Tiểu Long một câu, Tiểu Long lóng ngóng chưa kịp đáp, nó đã hỏi sang câu thứ hai khiến Tiểu Long chỉ biết thộn mặt ra, dỏng tai nghe nó hò hét. Ngồi với Quý ròm cả buổi, đầu óc Tiểu Long chẳng những không sáng được tẹo nào mà tai lại ù đặc, mồ hôi trán vã ra như tắm, người cứ gầy gầy sốt như muốn đổ bệnh.

Quý ròm không bao giờ ngờ rằng đó mới là nguyên do thực sự khiến Tiểu Long tìm mọi cách thoái thác lời mời mọc học chung của Quý ròm từ trước đến nay.

Nếu không bị một vết đau điếng trong giờ vật lý sáng nay, hẳn Tiểu Long sẽ không dễ dàng chấp nhận lời đề nghị kèm cặp của Quý ròm. Hơn nữa, tràng cười diễu cợt của Quý ròm khi phát hiện lâu nay nó vẫn lẩn như chạch mỗi khi gặp mặt thầy cô khiến nó bùng lên quyết tâm phải phá vỡ cái thông lệ chẳng lấy gì làm

đẹp đẽ đó. Nó nghĩ lần này nó sẽ cố học, bằng mọi cách nó phải cố, nhất là một khi Quý ròm đã hứa sẽ từ bỏ cái thói hò hét ồm tỏi của mình.

Tất nhiên Quý ròm chẳng hay biết gì về bầu tâm sự ngổn ngang của bạn mình. Hễ Tiểu Long đồng ý học chung với nó là nó khoái rồi! Có thể chứ! Chẳng lẽ hai đứa bạn thân như ruột rà mà đứa tiến cứ tiến, đứa lùi cứ lùi, đường ai nấy đi, coi sao được!

Nỗi hân hoan của Quý ròm không qua mắt được nhỏ Diệp. Buổi trưa, ăn cơm xong lúc chui vào phòng ngủ, nhỏ Diệp nháy mắt với ông anh:

- Nè, anh nói thật đi! Có chuyện gì mà hôm nay trông anh tươi tỉnh thế?

Quý ròm làm bộ nghiêm trang:

- Chuyện người lớn mày hỏi làm chi!

- Xi! Hơn người ta có mấy tuổi mà làm bộ! - Nhỏ Diệp dẫu môi.

- Mấy tuổi cũng là người lớn vậy! - Quý ròm nheo mắt - Tao với mày cách nhau cả một... thế hệ chứ đâu có ít!

Thấy Quý ròm giở giọng "chơi trội", nhỏ Diệp liền quay lưng về phía ông anh, giọng giận dỗi:

- Đã vậy thì "thế hệ" này chả thèm nói chuyện với "thế hệ" kia nữa!

Quý ròm không nói gì. Nó chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngả đầu lên gối.

Nhưng nhỏ Diệp không làm tỉnh được lâu. Sự tò mò khiến nó quên bém cả giận dỗi.

- Này anh! - Một lát, nó quay lại thì thầm hỏi - Chuyện người lớn là chuyện gì vậy?

Không nỡ hành hạ cô em, lần này Quý ròm không giấu giếm nữa, nhưng giọng nó đầy vẻ quan trọng:

- Tao sắp làm thầy.

Miệng nhỏ Diệp há hốc:

- Làm thầy?

- Ừ.

- Anh đi dạy học hả?

- Ừ.

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Dạy ở trường nào vậy?

Quý ròm gãi mũi:

- Chả ở trường nào cả! Tao dạy ở... ngay nhà mình!

Câu trả lời của ông anh khiến cô em cụt hứng. Nhưng nhỏ Diệp vẫn cố vớt vát:

- Anh dạy mấy chục người vậy?

- Đâu mà mấy chục người! - Lần này Quý ròm gãi tai - Tao chỉ dạy có... một người thôi!

Tới đây thì nhỏ Diệp hoàn toàn thất vọng. Nó xuôi xị:

- Vậy mà em tưởng anh đi làm thầy thật chứ!

Vẻ mặt coi thường của nhỏ em làm Quý ròm nổi đóa. Nó quát mắng:

- Ai bảo mày dạy một người không phải là thầy?

- Thì là thầy! - Thấy ông anh đỏ mặt tía tai, nhỏ Diệp hạ giọng - Nhưng dạy mỗi một học trò thì chẳng oai tí nào!

- Tao cần cóc gì oai! - Quý ròm hừ mũi - Chẳng oai thì cũng là thầy!

Sợ ông anh phát khùng cóc mình u đầu, nhỏ Diệp khéo léo chuyển đề tài:

- Học trò của anh là ai vậy?

Quý ròm hất mặt:

- Là Tiểu Long!

Nhỏ Diệp reo lên:

- Tưởng ai, hóa ra là anh Tiểu Long! - Rồi nó khế liếc Quý ròm, giọng ngập ngừng - Nhưng như vậy thì anh đâu phải là thầy! Anh chỉ kèm cho bạn mình học thôi!

- Cái con ngốc này! - Quý ròm vung tay lên - Bộ mày chưa bao giờ nghe mấy tiếng "thầy dạy kèm" hả?

Nhỏ Diệp hốt hoảng ôm đầu:

- Nghe! Nghe!

Được trốn, Quý ròm lẩn tới:

- Vậy tao có phải là thầy không?

Nhỏ Diệp gật đầu lia lịa:

- Là thầy! Đúng là thầy!

Đang liến thoắng, nhỏ Diệp chợt nhớ ra một điều liền khựng lại, "à" lên một tiếng và nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Anh tự nhận anh là thầy phải không?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Chứ còn gì nữa!

Chỉ đợi có vậy, nhỏ Diệp cười toe:

- Vậy chiều nay anh giảng toán giùm em đi! Có một bài khó lắm!

Biết bị sập bẫy, Quý ròm sầm mặt:

- Mày đừng có thừa nước đục thả câu! Toán lớp năm mà khó gì!

Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng:

- Khó chứ sao không! Tại anh học lớp tám nên anh thấy dễ thôi!

Rồi không để Quý ròm kịp nghĩ ra kế từ chối, nhỏ Diệp chồm người qua lay vai anh:

- Sao, anh sẽ giảng bài cho em chứ?

Quý ròm ậm ừ:

- Để tao coi lại đã!

- Còn coi lại coi đi gì nữa - Nhỏ Diệp phụng phịu - Anh là thầy mà lại!

Đòn của nhỏ Diệp điểm trúng ngay yếu huyệt của ông anh, Quý ròm hết đường chống đỡ, đành úp gối lên mặt, làu bàu:

- Nhưng dù sao mày cũng phải để cho tao ngủ một giấc đã chứ!

CHƯƠNG 3

Ba giờ chiều, Quý ròm mới lồm cồm bò ra khỏi giường, chạy đi rửa mặt.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Quý ròm đã thấy nhỏ Diệp ngồi sẵn ở đó, tập vở bút thước bày la liệt trước mặt.

- Sao không ngồi trong phòng học lại chạy ra đây? - Quý ròm hỏi.

- Bà bảo ngồi đây cho mát! - Nhỏ Diệp lắc mái tóc, rồi nó sốt ruột giục - Anh rửa mặt lẹ lẹ lên đi! Em đợi anh cả nửa tiếng đồng hồ rồi!

- Con nhỏ này! Làm toán mà nó cứ làm như đi chạy giặc! - Quý ròm vừa bước ra nhà sau vừa càu nhàu.

Khi nó mặt mũi tươm tất quay trở lên, chưa kịp ngồi vào bàn, nhỏ Diệp đã đẩy cuốn sách toán mở sẵn đến trước mặt nó.

- Bài nào đâu? - Quý ròm nhìn vào trang sách.

- Bài số 7 ấy!

Quý ròm khệnh khạng ngồi vào ghế và kéo cuốn sách sát về phía mình. Nhưng nó chưa vội đọc đề ngay, mà hất mặt ra lệnh:

- Rót cho tao ly nước!

- Trời đất! - Nhỏ Diệp nhăn nhó - Chưa chỉ được chữ nào, đã sai vật rồi!

Quý ròm quát mát:

- Kệ tao! Mà có rót nước không?

- Rót.

Nhỏ Diệp liú riu gật đầu và vội vã chạy đi.

Quý ròm khoái chí. Nó rung đùi nhìn vào đề toán, nhảm đọc:

"Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết. Hỏi người đó đã bán mỗi lần bao nhiêu quả trứng?"

Quý ròm đọc xong đề toán cũng vừa lúc nhỏ Diệp bung ly nước lại.

Nhỏ Diệp đặt ly nước xuống bàn và rón rén nhìn ông anh:

- Đề toán cho sai phải không anh?

- Sao lại sai? - Quý ròm ngạc nhiên.

Nhỏ Diệp liếm môi:

- Chú trứng ai lại bán nửa quả bao giờ?

- Trời đất, cái con ngốc tử này! - Quý ròm kêu lên - Ai bảo mày là người ta bán nửa quả trứng?

Bị mắng là ngốc, nhỏ Diệp hơi nóng mặt nhưng nó cố nhịn, rụt rè chỉ tay vào trang sách:

- Thì trong đề toán người ta ghi sờ sờ nửa quả đây nè! - Rồi như khám phá ra điều gì thú vị, nó bỗng reo lên - A, em hiểu ra rồi! Có nghĩa những quả trứng này là những quả trứng luộc! Có như vậy người ta mới cắt đôi ra được!

Nhưng nhỏ Diệp chưa kịp vui với ý tưởng mới mẻ của mình thì ông anh ngồi trước mặt đã làm nó cụt hứng, Quý ròm phán một câu xanh dờn:

- Trứng luộc đâu mà trứng luộc! Có bỏ cái đầu ngốc nghếch của mày vào nồi nước luộc sôi lên thì có!

Lần thứ hai bị mắng là ngốc, còn bị dọa cắt đầu thả vào nồi nước sôi, nhỏ Diệp bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Thấy vậy, Quý ròm càng cáu:

- Khóc gì mà khóc! Học hành kiểu gì mà có bài toán dễ ợt như thế này cũng không hiểu!

- Thì không hiểu em mới nhờ anh giảng chứ bộ! - Nhỏ Diệp đáp bằng giọng sục sục.

Quý ròm lăm lét ngoái nhìn về phía cửa thông hơi với nhà sau xem bà có nghe thấy những "âm thanh báo động" phát ra từ chiếc mũi lợi hại của nhỏ Diệp hay không rồi ngoảnh lại hạ giọng bảo em:

- Thôi đừng có "mít ướt" nữa! Nín đi nghe tao giảng nè!

Thấy ông anh có vẻ muốn cầu hòa, nhỏ Diệp mỉm cười quệt nước mắt và ngoan ngoãn khoanh tay đặt lên bàn.

Quý ròm háng giọng:

- Nửa quả trứng trong đề bài là những thông số chỉ có ý nghĩa tham khảo để giúp ta tìm ra đáp số chứ không phải người ta cắt đôi quả trứng ra để bán, hiểu chưa?

Đối với nhỏ Diệp, lời giải thích của Quý ròm mù mờ như khói bếp. Nó chỉ hiểu có một chút xíu nhưng sợ bị mắng là ngốc, nó đành gật đầu đại:

- Hiểu rồi!

Quý ròm khoái chí:

- Thấy chưa! Nếu mày chịu khó lắng nghe thì đâu đến nỗi nào! Tao giảng dễ hiểu quá trời mà lại!

Rồi nó nghiêm giọng tiếp:

- Để giải bài toán này, phải áp dụng phương pháp tính ngược từ dưới lên. Bây giờ mày nghe tao hỏi nè! Lần thứ ba người ta bán bao nhiêu quả trứng?

Nhỏ Diệp giật thót:

- Làm sao em biết được!

- Sao lại không biết, cái con ng... - Đang định mắng là "cái con ngốc tử" nhưng đến phút chót, Quý ròm tốp lại kịp. Nó "ngờ, ngờ" vài ba tiếng rồi nhanh chóng nói trở đi - Mày đọc kỹ lại đề toán lần nữa xem nào!

Nhỏ Diệp thò tay kéo cuốn sách về phía mình, nhíu mày đọc lại đề toán. Nhưng sau khi đọc tới đọc lui hai, ba lượt, nó vẫn chẳng tài nào lần ra được đầu mối của bài toán nằm ở đâu.

Thấy nhỏ em trầm ngâm lâu lắc, Quý ròm nóng ruột:

- Sao, mà đọc kỹ chưa?

- Kỹ rồi.

Quý ròm gật gù:

- Tốt! Vậy số quả trứng bán ra lần thứ ba là bao nhiêu?

Nhỏ Diệp nuốt nước bọt:

- Em không biết!

- Trời đất! Chứ từ nãy giờ mà làm gì?

- Thì em đọc đề toán! - Nhỏ Diệp áp úng - Anh chả bảo em đọc lại đề toán là gì!

Quý ròm nghiêng răng ken két:

- Tao bảo mà đọc lại đề toán là để tìm cách giải, chứ đọc như đọc tiểu thuyết thì đọc làm gì!

Nhỏ Diệp bối rối đưa tay vuốt tóc:

- Thì em cũng cố tìm cách giải nhưng... tìm không ra!

Suýt chút nữa Quý ròm đã thốt ra hai tiếng "ngốc tử". Nhưng lần này nó đã kịp cảnh giác, chỉ lúc lắc đầu và buông một tiếng thở dài:

- Thôi được rồi! Bây giờ mà đọc to đề toán lên đi!

Nhỏ Diệp đọc to đề toán.

Đợi nhỏ Diệp đọc xong, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Lần thứ ba người ta bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết phải không?

- Phải.

Quý ròm khịt mũi:

- Thế nửa số trứng còn lại mà người ta vừa bán là bao nhiêu quả?

Nhỏ Diệp rụt rè đáp:

- Đề bài đâu có nói rõ số trứng này là bao nhiêu!

- Trời ơi là trời! - Quý ròm ngã người vào lưng ghế, chán nản kêu lên - Nếu trong đề bài người ta cho biết tuốt tuồn tuột hết thì còn gì là toán! Chính vì có những điều chưa biết mình mới phải suy luận để tìm ra! Thật ngán cho mày hết sức vậy đó!

Đang la trời la đất, chợt thấy nhỏ Diệp mặt mày nhăn nhúm, vẻ khổ sở, Quý ròm thấy tội tội liền ngồi thẳng dậy, chép miệng nói:

- Nghe đây nè! Số trứng bán lần thứ ba là bao nhiêu, mình biết chưa?

- Chưa.

- Nhưng mình biết người ta đã bán đi một nửa số trứng đó, như vậy là còn lại một nửa phải không?

- Phải.

- Nếu bán một cả một nửa còn lại này thì không còn quả trứng nào, đúng không? - Quý ròm tiếp tục dẫn giải.

- Đúng.

Quý ròm gật gù:

- Trong đề bài, người ta không nói rõ một nửa còn lại này là bao nhiêu, nhưng lại bảo sau khi bán một nửa đầu, người bán trứng bán thêm 0,5 quả nữa thì hết trứng...

Lần này Quý ròm chưa kịp hỏi "đúng không?", nhỏ Diệp đã hớn hở reo lên:

- Em hiểu rồi! Em hiểu rồi! Như vậy nửa số trứng còn lại là 0,5 quả, suy ra nửa số trứng kia cũng là 0,5 quả, tức là lần thứ ba người ta chỉ bán vồn vẹn có một quả trứng, đúng không anh?

Bị nhỏ Diệp hỏi ngược, nhưng thấy nó đáp đúng ý mình, Quý ròm vui vẻ gật đầu lia, lại còn chuyển sang "anh anh em em" ngọt xớt:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Ít ra em cũng phải thông minh bằng... một nửa anh vậy chứ!

Tìm ra được đáp số, mặt nhỏ Diệp tươi roi rói. Đang hào hứng, nó chẳng buồn cự nự lời khen ngợi trích thượng của ông anh, ngược lại còn tỏ ra đồng tình:

- Anh giảng bài hay ghê! Còn dễ hiểu hơn cả thầy em nữa!

Sự so sánh bốc đồng của nhỏ Diệp làm Quý ròm sượng rên. Nó phồng mũi:

- Còn phải nói! Anh đã bảo anh cũng là thầy mà khi nãy em không tin!

Nhỏ Diệp nhe răng cười:

- Bây giờ thì em tin rồi!

Không khí căng thẳng giữa hai anh em trong thoáng chốc bỗng trở nên vô cùng hòa dịu, thuận thảo.

- Bây giờ giải tiếp nghen! - Giọng Quý ròm đầy sốt sắng - Đã biết được số trứng bán lần thứ ba rồi, mình sẽ tìm ra số trứng và 0,5 quả trứng! - Rồi ngó nhỏ Diệp, nó mỉm cười khuyến khích - Lần này em thử tự mình tìm ra đáp số xem!

Nghe Quý ròm xưng hô với mình một cách trêu mếu - chuyện hiếm có xưa nay - lại còn động viên bằng một giọng dịu dàng đầm ấm, nhỏ Diệp cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nó sung sướng lim dim mắt và lẩm nhẩm trong đầu "Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả. Nhưng số trứng của lần thứ ba mình vừa tìm ra là một quả. Một quả cộng với 0,5 quả tức thị một quả rưỡi. Đó là phân nửa số trứng của lần bán thứ hai. Như vậy, lần thứ hai người ta bán tất cả là 3 quả.

Nhắm tới nhắm lui vài lượt, thấy không sai vào đâu được, nhỏ Diệp hân hoan ngược nhìn ông anh:

- Em tìm ra rồi!

- Ô, giỏi quá! - Mặt Quý ròm tươi lên - Thế em tìm ra mấy quả?

- Ba quả! - Nhỏ Diệp hớn hờ.

- Ba quả cái đầu mày! - Quý ròm xằng giọng.

Thấp thỏm chờ đợi cả buổi, thấy nhỏ Diệp trả lời sai bét, Quý ròm đâm cáo, chẳng thềm "anh anh em em" nữa. Giọng nó rít lên:

- Dạy học cho mày thà dạy cho cái đầu gói còn hơn! Giảng tới giảng lui cả buổi mà ngốc vẫn hoàn ngốc! Chán bỏ xừ!

Bầu không khí hòa bình mới được tái lập chưa được bao lâu nhanh chóng bị phá vỡ. Cánh mũi nhỏ Diệp phập phồng:

- Em vẫn tính theo phương pháp của anh mà!

- Phương pháp của tao chỉ có nửa quả trứng thôi! - Quý ròm càng nóng tiết - Chỉ có đũa tham ăn như mày mới tính thành ba quả!

Tới nước này thì nhỏ Diệp không còn kèm chế được nữa. Nó thò tay giật phất cuốn sách toán trên bàn, cuộn lại, cầm trong tay.

- Mày làm trò gì thế? - Quý ròm kêu lên.

Nhỏ Diệp đưa tay quệt nước mắt:

- Em nhờ anh giảng bài chứ đâu có nhờ anh mắng mỏ em!

Rồi như động mối thương tâm, nó ôm mặt khóc hu hu.

Phản ứng quyết liệt và bất ngờ của nhỏ em khiến Quý ròm cảm thấy uy tín bị thương tổn. Bất chấp nỗi sợ hãi bị bà nghe thấy, nó nhe răng gầm gừ:

- Cái con ngốc tử này, học dốt thì phải bị mắng chứ! Tao làm thầy giáo chẳng lẽ tao không được mắng học trò?

Giọng nhỏ Diệp tức tưởi:

- Mắng như anh thì chẳng có ma nào thềm học!

Quý ròm hừ mũi:

- Chỉ có đũa "mít ướ" như mày mới không chịu học thôi! Còn Tiểu Long ngày một sẽ tới đây bắt đầu học với tao!

Nhỏ Diệp "xí" một tiếng dài:

- Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng! Tới bữa thứ ba anh sẽ cuốn gói chạy dài cho xem!

- Để rồi xem! - Quý ròm nhún vai, giọng khinh khỉnh - Tiểu Long là đứa ham học, đâu có biếng nhác, đàn độn như mày!

Nhỏ Diệp giãy nảy:

- Anh không được mắng em nữa à ghen!

- Tao cứ mắng! - Quý ròm sừng sộ - Mày là em tao chứ bộ là chị tao sao!

Nhỏ Diệp gân cổ:

- Em cũng không được mắng!

- Tao cứ mắng xem mày làm gì!

- Vậy anh mắng đi!

Nhỏ Diệp tức tối thách, khi nãy nó đã nín khóc bây giờ giọng đã bắt đầu nhòe nước mắt.

Không đợi giục lần thứ hai, Quý ròm ngoác miệng làm một tràng:

- Đồ ngốc tử! Đồ mít ướt! Đồ lưỡi chày thây!

Cũng lạ, Quý ròm vốn rất thương em nhưng chẳng hiểu sao cứ mỗi lần chỉ nhỏ Diệp học, chừng một lát thế nào cũng có chuyện gây gổ. Bữa nay sự ương bướng của nhỏ Diệp càng làm nó thêm lộn ruột, nhất là con nhỏ này dám "trù ẻo" cái chuyện học chung sắp tới giữa nó và Tiểu Long. Mà đối với Quý ròm, những lần sinh sự như vậy bao giờ cũng kết thúc một cách tồi tệ chứ đâu có vinh quang đẹp đẽ gì. Bao giờ nó cũng bị mắng té tát, khi thì ba mẹ khi thì bà lúc thì anh Vũ, nói chung trong những cuộc chiến đẫm nước mắt và đầy tiếng quát tháo lẫn tiếng sục sục như vậy, mọi người luôn luôn đứng về phía nhỏ Diệp để chống lại nó.

Lần này cũng vậy, Quý ròm vừa ngửa miệng tuôn ra một lô một lốc những lời tệ hại, nhỏ Diệp chưa kịp bù lu bù loa thì bà đã đột ngột xuất hiện chỗ ngạch cửa sau, tay vung vẩy chiếc muống canh.

Bà hươ hươ chiếc muống về phía Quý ròm:

- Này, này, chày nói nhăng nói cuội gì thế! Bà nghe hết cả rồi đấy nhé!

Quý ròm giật bán người:

- Dạ, cháu có nói gì đâu ạ!

Vừa trả lời nó vừa sè sẹ đứng lên khỏi ghế.

- Cháu còn chối nữa phải không! - Bà từ từ tiến lại - Bà mà méc lại ba cháu thì cháu chỉ có như đòn! Dạy cho em học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà cháu nạt nộ om sòm thế!

Thoạt đầu, Quý ròm định nhận lỗi hoặc nín nhịn quách cho xong nhưng khi liếc qua nhỏ Diệp, thấy cô em gái mặt cứ vênh lên như một tên được bạc, nó bỗng cáu tiết buột miệng:

- Bà không biết đấy thôi chứ nhỏ Diệp nhà mình nó cứng đầu không thua gì kẻ cướp đâu ạ!

- Cháu còn ăn nói như vậy nữa hả?

Bà vừa gắt vừa giơ chiếc muỗng canh lên.

Nhưng Quý ròm đã đề phòng từ trước. Lạnh người đi một cái, nó đã bắn vèo ra cửa và cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy một mạch, mặc cho tiếng bà ong óng gọi theo:

- Giờ này cháu còn chạy đi đâu thế? Có mau về tắm rửa chuẩn bị ăn cơm hay không!

CHƯƠNG 4

Câu nói của nhỏ Diệp cứ theo ám ảnh Quý ròm suốt. Nhỏ Diệp bảo "Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng!". Lúc giận, Quý ròm cho là nhỏ Diệp cố tình nói xui. Nhưng khi bình tĩnh lại, nó cảm thấy nhận xét u ám của em mình không phải là không có cơ sở. Chính Tiểu Long cũng từng nhắc nhỏ "Học với mày chẳng ăn thua gì! Mày quát tháo ghê quá!". Như vậy, quả nó mắc phải cái tật ưa la lối thật! Nếu nó không bỏ được cái tật tai hại đó, không khéo mọi chuyện hỏng bét chứ chẳng đùa!

Càng nghĩ ngợi Quý ròm càng cảm thấy lo lắng. Nó đã lỡ tuyên bố hách xì xằng với nhỏ Diệp rồi. Nếu chẳng may Tiểu Long bỏ học sau đúng hai bữa, nó sẽ chẳng mặt mũi nào ra oai với đứa em gái tiên tri của mình nữa.

Quý ròm rất lấy làm lạ về mình. Trước nay nó cứ nghĩ nó là một đứa hiền lành tử tế. Ở lớp các thầy cô cũng bảo vậy. Nhưng Tiểu Long và nhỏ Diệp lại cứ nhất định bảo nó là... hung thần, ức thật!

Hay chính mình là "hung thần" mà mình không biết! Quý ròm nhíu mày tư lự. Từ trước đến giờ, Quý ròm đã từng giải hàng ngàn câu đố hóc búa trên khắp các mặt báo nhưng hôm nay, lần đầu tiên nó trầm ngâm đi tìm lời giải cho bài toán về chính mình.

Loay hoay nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Quý ròm dần dần yên tâm trở lại. Nó phát hiện ra dù sao nó vẫn là đứa hiền lành tử tế đúng như nó đinh ninh xưa nay. Chỉ khi nào kèm cho ai đó học thì nó mới đâm ra cáu gắt, quạu quọ. Và sợ dĩ như vậy chính là do tính nôn nóng mà ra. Giảng bài cho người khác, nó cứ muốn người ta hiểu ngay tắp lự những điều nó vừa nói. Bởi vì vừa nói xong câu một, nó đã chực chờ nói tiếp câu hai đang nằm phục sẵn nơi cửa miệng, và đằng sau câu hai là câu ba câu bốn câu năm đang nằm

xếp lớp, nhong nhóng đòi tuôn ra. Vì vậy, giảng giải xong mà người nghe không hiểu hoặc hiểu chậm là nó cảm thấy bứt rứt khó chịu hết như có ai đang trói tay trói chân nó lại. Thế là nó gất âm lên chứ có quái gì đâu!

Hiểu ra nhược điểm của mình, cặp lông mày Quý ròm từ từ dần ra. Nhưng rồi chúng bỗng nhúu ngay lại. Ừ nhỉ, biết thì biết thế nhưng sửa chữa đâu có dễ, nhất là phải sửa chữa ngay trước khi Tiểu Long kịp ôm tập lò dò dẫn xác tới!

Quý ròm pháp phởng lăm. Trong một hai ngày ít ỏi còn lại, nó cố bắt mình tu tâm dưỡng tánh. Nhỏ Diệp nói gì, nó cũng nhin. Anh Vũ la gì, nó cũng im. Ba mẹ và bà mắng nó, nó nhoẻn miệng cười như một đứa con hiếu thảo sẵn sàng nhận lỗi khiến mọi người cứ trở mặt lên, tưởng có một thằng Quý nào khác đang sống trong nhà mình thay cho thằng Quý ưa làu bàu mọi bữa.

Dẫu vậy, Quý ròm vẫn chưa được yên bụng. Nó cứ sợ chẳng may nó không giữ bình tĩnh nổi mà quát tướng lên. Tiểu Long sẽ "hô biến" ngay tót xuyết. Mà ai chứ với thằng Tiểu Long, lẩn trốn chính là nghề ruột của nó.

Để đề phòng mọi bất trắc, hôm đầu tiên Tiểu Long ôm tập đến học chung, Quý ròm nghiêm trang giao hẹn:

- Đã học là phải học đến cùng à ghen!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Học đến cùng là sao?

Quý ròm vung tay:

- Học đến cùng tức là học đến... khi nào chết thôi!

Mặt Tiểu Long méo xệch:

- Học gì dữ vậy?

- Ừ, vậy đó! - Giọng Quý ròm lạnh lùng - Mà đồng ý thì học, không thì thôi!

- Vậy thì tao không học!

Câu trả lời dứt khoát và ngoài dự đoán của Tiểu Long làm Quý ròm chưng hửng:

- Sao lại không học? Bộ mày khùng hả?

- Mày khùng thì có! - Tiểu Long nhăn nhó vặc lại - Tao chỉ đi học đến chừng nào tốt nghiệp ra trường rồi đi làm, sau đó còn lấy vợ sinh con, chứ chẳng lẽ lẽ đẽo theo mày học mãi đến già?

- Trời đất! - Quý ròm phì cười - Đó là tao chỉ nói ví dụ thôi! Ý tao muốn nói là đã học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, dẫu xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang xương, hiểu chưa?

Lời giải thích của Quý ròm khiến Tiểu Long an lòng được chút chút. Nhưng cái câu "dẫu xảy ra bất cứ chuyện gì" làm nó không khỏi chột dạ. Nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày bảo "chuyện gì" là chuyện gì?

Bị vắn vẹo thành linh, Quý ròm mỉm cười lấp liếm:

- Cũng chả có chuyện gì đâu! Đó là tao nói phòng hờ vạy thôi!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long không tiện hỏi tới hỏi lui nhưng khi ngồi vào bàn nó cứ dáo dác đảo mắt nhìn quanh làm như nền nhà dưới chân nó sắp sửa nứt toác tới nơi vạy.

Mặc kệ thằng bạn của mình láo liên dò xét, Quý ròm mở cuốn sách hình học để sẵn trên bàn ra, gật gù bảo:

- Ngày mai có tiết toán của thầy Hiếu! Vạy hôm nay mình ôn môn hình trước!

Tiểu Long lập tức quên ngay nỗi lo về một tai họa vô hình đang rình rập đâu đó. Nó sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và loạt soạt mở tập.

Quý ròm hít một hơi dài, trịnh trọng:

- Mình sẽ bắt đầu bài học hôm nay bằng định lý Thales trong tam giác...

Quý ròm chưa nói dứt câu, Tiểu Long đã hoảng hốt cắt ngang:

- Không được, không được! Khoan học bài đó đã!

- Mà có ngồi im đi không! - Quý ròm quắc mắt - Học trò gì mà thầy giáo mới nói nửa câu đã nhảy vô ngồi chồm hổm trong hòng ròi!

- Nhưng...

Tiểu Long nhăn nhó định phân trần nhưng khi thấy Quý ròm ra oai ghê quá, nó ngập ngừng không dám nói hết câu.

- Nhưng sao? - Quý ròm nheo mắt hỏi.

Tiểu Long gãi đầu:

- Nhưng trước khi học về định lý Thales, mà ôn giùm tao mấy bài về tứ giác và đa giác đã!

Yêu cầu của Tiểu Long làm Quý ròm không khỏi ngạc nhiên:

- Mấy bài này học từ hồi đầu năm kia mà?

Tiểu Long thu năm tay quệt mũi:

- Thì tao có bảo là học từ cuối năm đâu! Nhưng mà tao chả hiểu gì cả! Thầy Hiếu giảng, tao cứ ù ù cạc cạc!

Thú nhận của Tiểu Long làm Quý ròm sững sờ. Mặc dù biết Tiểu Long học rất kém môn toán nhưng nó không tưởng nổi thằng bạn to xác của mình lại mất căn bản đến như vậy.

- Mà nói thật đấy hả? - Quý ròm sững sốt hỏi lại.

- Thằng này lạ! - Tiểu Long chớp mắt - Chứ tao nói dối mà làm gì!

- Thôi được! - Quý ròm tặc lưỡi - Thế hình thang và hình bình hành khác nhau như thế nào, mà có phân biệt được không?

- Cái này thì tao biết!

Mắt Tiểu Long sáng lên. Rồi không đợi Quý ròm giục, nó hí hửng đáp ngay:

- Hình bình hành lúc nào cũng nghiêng nghiêng một bên như người vẹo cột sống còn hình thang thì nằm chẹp bẹp, đầu nhỏ dít to...

- Ôi trời ơi! - Tiểu Long nói chưa dứt câu, Quý ròm đã ôm mặt tru tréo - Đây là môn toán chứ có phải môn tập làm văn tả người đâu mà vẹo cột sống với lại đầu to đít teo!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Thì mày bảo tao phân biệt sự khác nhau mà lại!

Quý ròm hừ giọng:

- Chỉ trong những tiết mục tấu hài người ta mới phân biệt như mày thôi! Gặp thầy Hiếu, mày trả lời như vậy chỉ có nước ăn "trứng ngỗng"!

Bị Quý ròm chê tới mày tới mặt, Tiểu Long ngồi ngẩn người ra. Nó chẳng dám mở miệng bào chữa nữa, chỉ im lặng thè lưỡi liếm cặp môi khô khang.

- Xem đây nè! - Quý ròm vừa vẽ hình trên giấy vừa nói - Hình thang là gì? Đó là một tứ giác có hai cạnh song song! Mày có thấy nó song song không?

Bị hỏi thình lình, Tiểu Long hơi khựng một chút rồi lật đật đáp:

- Thấy! Thấy!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Còn hình bình hành thì có tới hai cặp cạnh song song với nhau lận! Dòm vô đây đi! Mày có thấy các cạnh của nó song song với nhau không?

Một lần nữa, Tiểu Long lại lắp bắp:

- Thấy! Thấy!

- Vậy bây giờ mày phân biệt được sự khác nhau giữa hai hình này chưa?

- Chưa.

- Trời ơi là trời! - Sự "chậm tiêu" của Tiểu Long khiến Quý ròm nổi điên - Vậy chứ trên cổ mày là cái gì vậy?

Không hiểu tại sao "ông thầy" lại hỏi một câu lạc đề như vậy như Tiểu Long vẫn thật thà đưa tay lên mò mẫm nơi cổ:

- Đây là sợi dây chuyền! Mẹ tao bảo đeo dây chuyền bằng bạc sẽ không bị trúng gió!

Quý ròm đỏ mặt tía tai:

- Ai hỏi sợi dây chuyền của mày làm gì! Tao hỏi là hỏi cái đầu mày kia!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Cái đầu tao sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Nó làm bằng chất gì mà sao tao giảng hoài nó vẫn không hiểu?

Mãi tới lúc này, Tiểu Long mới biết nãy giờ Quý ròm đang ra sức giễu cợt mình. Nó đâm câu:

- Thì nó cũng làm cùng một chất như cái đầu mày thôi!

Đòn phản kích bất thần của Tiểu Long khiến Quý ròm giật nảy trên ghế:

- Á à, mày dám ăn nói với thầy giáo bằng cái giọng như thế hả?

Tiểu Long xụ mặt:

- Ai bảo mày nói trước!

Thấy tên "học trò" dám cả gan đốp chát lại mình từng câu một, Quý ròm cảm bầm gan. Nó nghiêng răng trèo trẹo:

- Nhưng tao khác! Tao...

Đang gân cổ, chợt thoáng thấy nhỏ Diệp thấp thoáng ở cửa phòng, cái đầu đang bốc hỏa của Quý ròm bỗng nhiên nguội ngắt, hết như xe chữa lửa xịt nguyên một vòi nước lạnh. Giọng nó lập tức mềm hẳn đi:

- Tao... tao... đâu có định nói nặng nói nhẹ gì mày! Thực ra tao chỉ muốn mày học khá lên thôi!

Tự nhiên thấy Quý ròm đôi "tông" ngọt xót, Tiểu Long chưng hửng. Nó nghệt mặt ra một hồi rồi đưa tay quệt mũi, ngượng ngập nói:

- Thì tao cũng đâu có nói gì mà!

- Thôi, bỏ qua đi! - Quý ròm tỏ ra rộng lượng - Bây giờ mày nghe tao giảng lại nè!

Hai đứa lại châu đầu vô tờ giấy.

Lần này Quý ròm cố ghìm cơn nóng nảy. Nó giảng từ tốn, chậm rãi. Và sau mỗi câu, nó đều dừng lại để cái đầu óc rù rờ của bạn mình đủ thì giờ "nghiên cứu", tiếp thu.

Chính nhờ vậy mà Tiểu Long dần dần nắm được bài học. Thực ra Tiểu Long đâu phải là đứa kém cỏi. Nhưng nó chỉ lạnh lẽo về chân tay, còn phần xạ đầu óc thì tương đối chậm chạp. Chậm chạp chứ không phải đần độn. Nghĩa là đối với nó, tiếp thu cái gì cũng phải nhẩn nha từng chút một. Nói từ từ thì nó hiểu. Còn nói ào ào, nó nghe không kịp thì mọi sự đều hóa thành công cốc. Quát tháo, nó càng quỳnh, càng quên tuốt tuồn tuột.

Vì vậy, từ lúc Quý ròm nhẩn nại giảng tới giảng lui, thôi còn luôn miệng giục giã, Tiểu Long cảm thấy đầu óc mình sáng ra dần.

Nhưng Quý ròm không phải là đứa có thể đóng vai tử tế được lâu. Nó làm ra vẻ dịu dàng, nhẩn nại được một hồi đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

Nhất là khi giảng về các định lý đảo, thấy Tiểu Long trả lời quờ quạng, nó cứ cựa quậy liên tục như bị ai trói chặt vào lưng ghế.

- Một tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm của mỗi đường thì đó là hình gì?

Học liên tục một lèo mấy tiếng đồng hồ, lại phải thường trực căng óc ra "tiếp thu" để khỏi bị Quý ròm "xỉ vả". Tiểu Long đã thấy mờ mắt. Trong khi đó "ông thầy" sau một hồi ăn nói khoan thai nhẹ nhàng đã dần dần lộ vẻ sốt ruột cứ hỏi ngược hỏi xuôi hỏi lui hỏi tới khiến nó càng cuống.

- Tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm hả? -
Tiểu Long gãi đầu, áp ứng hỏi lại.

- Ừ! - Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Long - Đó là hình gì?

Tiểu Long liếm môi:

- Hình gì hả? Đó là... hình thang cân!

Quý ròm đổ quạu:

- Hình thang cân cái đầu mày!

Vừa buột miệng, Quý ròm chợt giật mình quay đầu nhìn quanh. Không thấy bóng dáng nhỏ Diệp đầu, nó yên tâm quay lại gần giọng:

- Đó là hình bình hành chứ hình thang cân cái mớ xì gì!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, nó hùng hổ hỏi tiếp:

- Còn tứ giác có một cặp cạnh đối song song và bằng nhau thì đó là hình gì?

Nhìn bộ mặt đỏ gay như tôm luộc của "ông thầy", Tiểu Long hoảng vía. Không kịp nghĩ ngợi, nó bối rối đáp bừa:

- Hình... hình... thang cân!

Nó chắc mẩm vừa rồi là hình bình hành thì bây giờ nhất định là hình thang. Nào ngờ Quý ròm quát tương:

- Thang cân cái khỉ khô! Cho ma quỷ bắt cái hình thang cân của mày đi! Bộ mày chẳng biết cái hình tứ giác nào ngoài hình thang cân hết hả?

Mặt Quý ròm bưng bưng, hai lỗ tai như xịt khói. Tiểu Long vã mồ hôi, chống chế một cách yếu ớt:

- Thì tại tao nghe mày bảo hai cạnh bằng nhau...

- Hai cạnh bằng nhau thì đã sao! - Quý ròm nóng tiết cắt ngang - Hai cái tai lừa của mày cũng bằng nhau vậy! Chẳng lẽ đó cũng là hình thang cân?

So sánh của Quý ròm làm Tiểu Long xám mặt. Nó mím môi đứng dậy:

- Bữa nay học thế đủ rồi! Tao đi về đây!

Nói xong, nó quơ vội mấy cuốn tập trên bàn, lầm lũi đi ra cửa.

- Này, này...

Quý ròm hoảng hốt gọi với theo.

Nhưng Tiểu Long không đáp, cũng chẳng quay đầu lại. Nó lầm lì đi tuốt.

CHƯƠNG 5

Còn lại một mình, Quý ròm không ngớt vò đầu bứt tóc. Nó tự nguyện rửa mình tơi bời. Đã biết nhược điểm của mình rồi, đã quyết tâm sửa chữa, thế mà cuối cùng nó vẫn không làm được, lại hét toáng lên khiến thằng bạn nó ôm tập chuồn mát. Thật khổ!

Bụng Quý ròm cứ thắc tha thắc thỏm. Nó vừa ân hận lại vừa lo lắng. Nó sợ sau vố này, Tiểu Long sẽ "cạch" luôn trò học chung. Nó nhớ hôm trước Tiểu Long trách nó "Mày quát tháo ghê quá", nó đã hùng hồn hứa hẹn "Tao sẽ không quát tháo nữa". Vậy mà chỉ mới qua một buổi học, lời hứa của nó đã bay vèo theo gió. Kiểu này chắc chắn Tiểu Long sẽ không tin lời nó nữa. Và không khéo cái thằng bạn vốn sợ toán hơn sợ hùm beo này sẽ thừa cơ biến luôn, chỉ sau một buổi học chứ không cần đến hai buổi như lời trù ẻo của nhỏ Diệp.

Nhỏ Diệp đúng là yêu tinh. Quý ròm vừa mới nghĩ đến nó, nó đã xuất hiện ngay sau lưng.

- Anh Tiểu Long đâu rồi? - Nhỏ Diệp ỏn ẻn hỏi, mặt cười.

Quý ròm chợt dạ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Về rồi!

- Ảnh về luôn hả? - Nhỏ Diệp lại hỏi, giọng ngây thơ hết biết.

Quý ròm giật thót. Nó cảnh giác liếc cô em gái:

- Về luôn là sao?

Nhỏ Diệp nheo mắt:

- Về luôn tức là về luôn chứ là sao! Nghĩa là không bao giờ quay lại đây nữa ấy!

- Mày nói nhăng nói cuội gì thế? - Mặt Quý ròm bỗng chốc sa sầm - Bộ mày không nghĩ ra được câu nào tử tế hơn sao?

Thấy ông anh cau mày sừng sộ, nhỏ Diệp lật đật lùi tuốt ra xa.

- Làm gì anh nạt nộ em ghê thế! - Đến khi thấy đã đạt được một khoảng cách an toàn, nhỏ Diệp liền dẫu môi đáp trả - Bộ hồi chiều đến giờ anh nạt nộ anh Tiểu Long chưa đủ sao?

- Cái con nhãi này! Tao nạt nộ Tiểu Long hồi nào?

Mặt Quý ròm hằm hằm. Nếu nhỏ Diệp đứng xơ rớ gần đó, nó đã thò tay cốc cho một phát u đầu rồi.

- Xí! Anh đừng có chôi! Em đứng đằng sau em nghe thấy hết chứ bộ!

- Dóc đi! - Quý ròm nhìn nhỏ Diệp bằng ánh mắt nghi ngờ - Cứ chốc chốc lại liếc ra phía cửa sau canh chừng mày, tao có thấy mà đứng đó đâu!

Nói xong, chợt biết mình bị hớ, Quý ròm liền im bật. Nhưng nhỏ Diệp đã ranh mãnh chớp ngay cơ hội:

- Anh bảo anh không nạt nộ, quát tháo, việc gì anh phải canh chừng em?

Hết đường tránh né, Quý ròm đành xuôi xị:

- Thì cũng có quát tháo chút đỉnh, nhưng tao chỉ quát nho nhỏ thôi!

- Nho nhỏ đâu mà nho nhỏ! - Nhỏ Diệp hình mũi - Em nghe anh hét ầm ầm cứ như sập nhà tới nơi!

Rồi không đợi Quý ròm kịp biện hộ, nó láu lỉnh tiếp:

- Dạy học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà anh nạt nộ om sòm thế!

Thấy nhỏ em nhại lại câu nói của bà hôm trước để "chơi xỏ" mình, Quý ròm tức điên. Nó chẳng buồn đóng vai hiền lành tử tế nữa.

- Ủ, tao nạt nộ đấy, thì đã sao? - Quý ròm ưỡn ngực - Giảng bài thì phải nạt nộ chứ! Các thầy cô trên lớp thỉnh thoảng cũng la mắng mình vậy!

- Nhưng các thầy cô đâu có la mắng giống như anh! - Nhỏ Diệp vắn lại - Các thầy cô đâu có bảo học trò mình là đồ tham ăn, đồ tai lừa, lại đòi còn cắt đầu học trò thả vào nồi nước sôi luộc lên nữa!

Nhỏ Diệp hăm hờ kể ra một lô một lốc những "tội lỗi" của Quý ròm.

Cứng họng, Quý ròm đăm bướng:

- Ủ, tính tao thế đấy! Nhờ vậy, "học trò" mới tiến bộ!

- Ở đó mà tiến bộ! - Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng - "Học trò" ôm tập trốn luôn thì có!

Đang lo ngay ngáy về chuyện đó, giờ bị nhỏ Diệp lôi ra châm chích, Quý ròm nóng mặt đập tay xuống bàn đánh "rầm" một tiếng:

- Mà đừng có nói xui! Ai bảo mà Tiểu Long trốn luôn?

Thấy ông anh bắt đầu động tay động chân, nhỏ Diệp không dám mở miệng chọc tức nữa. Nó rụt cổ và len lén chuồn một mạch ra nhà sau.

Còn Quý ròm, sau một trận cãi nhau với nhỏ Diệp, nó càng bản thân hơn. Đã mấy lần, nó định chạy qua nhà Tiểu Long xem thằng bạn mình có còn giận mình không và nhất là nó có định học chung với mình nữa không, nhưng sau một hồi nghĩ lui nghĩ tới, Quý ròm đành tặc lưỡi bỏ ý định đó. "Thầy giáo" mà hạ mình đi năn nỉ "học trò" thì ê mặt quá! Thôi để sáng mai đến lớp mình sẽ nói chuyện với nó! Quý ròm buồn rầu nhủ bụng.

Nhưng sáng hôm sau, Quý ròm chẳng làm sao cạy miệng Tiểu Long được.

Ngồi trong lớp, Tiểu Long cứ khoanh tay trước ngực, mắt nhìn thẳng lên bảng. Quý ròm tha hồ hỏi han, nó cứ ngồi im như phỗng, không ừ hử một tiếng.

Tới giờ ra chơi, nó lĩnh đi đâu mất biệt. Quý ròm đảo quanh sân, thò đầu vào khắp các dãy lớp, xộc cả vào căng-tin lẫn phòng y tế, vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Đến khi tiếng trống chấm dứt giờ chơi vang lên, Quý ròm mới thấy Tiểu Long lò dò từ cuối hành lang đi lại.

- Mà đi đâu nãy giờ tao tìm không thấy? - Quý ròm không kèm được thắc mắc.

- Tao ngồi trong... nhà cầu!

Quý ròm trở mặt:

- Mà ngồi trong đó suốt từ lúc ra chơi đến giờ?

Tiểu Long thản nhiên:

- Ừ. Tao đau bụng.

Rõ ràng nó cố ý tránh mặt mình! Quý ròm nghĩ thầm và mặc dù biết Tiểu Long nói dối nhưng không bắt bẻ vào đâu được, nó đành lảng lạng bước lại xếp hàng vô lớp.

Hai tiết sau là môn hình của thầy Hiếu.

Xui làm sao, Tiểu Long lại bị kêu lên bảng và tất nhiên sau khi đứng thuần mặt ra trước những câu hỏi không lấy gì làm khó của thầy, nó khệ nệ khuôn thêm một con dê-rô về chỗ ngồi để bỏ sung vào bộ sưu tập bắt đắc dĩ của mình. Quý ròm thở dài thườn thượt. Nó có cảm tưởng như chính nó phải chịu trách nhiệm về sự kém cỏi của bạn mình. Nếu nó bỏ được cái tật la lối, nếu nó tận tình kèm cặp cho Tiểu Long ngay từ đầu năm học thì thằng bạn của nó đâu đến nỗi học hành lẹt đẹt như thế này.

Quý ròm áy náy liếc sang bên cạnh. Thấy mặt Tiểu Long xụ xuống, biết nó đang bực, Quý ròm đành chép miệng làm thinh.

Mãi đến lúc hai đứa lững thững trên đường về, Quý ròm mới lại gần Tiểu Long, ngập ngừng hỏi:

- Bộ mày giận tao hả?

- Có giận gì đâu! - Tiểu Long đáp, mắt vẫn nhìn thẳng tới trước.

- Không giận sao khi nãy trong lớp tao hỏi gì mày cũng không buồn trả lời.

Lần này thì Tiểu Long im lặng. Trước những "chứng cứ" Quý ròm trưng ra, nó không biết phải thanh minh thế nào.

- Thôi bỏ qua đi! - Quý ròm khẽ háng giọng - Con trai gì mà giận dai như con gái!

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Ai bảo mày kêu tai tao là tai lừa!

-...

- Rồi lại còn bảo đầu tao làm bằng chất này chất nọ nữa!

-...

- Vậy mà mày hứa với tao là mày sẽ không quát tháo!

Tiểu Long tiếp tục trách cứ. Trong khi đó, Quý ròm vẫn lặng thinh rảo bước. Đầu nó cúi xuống, vẻ biết lỗi.

Đợi bạn mình trút hết cơn bực dọc, Quý ròm mới từ từ ngẩng mặt lên, giọng quả quyết:

- Ngày mai tao nhất định sẽ không quát tháo nữa! Lần này tao nhất định sẽ không quát tháo nữa! Lần này tao hứa chắc!

Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì xiêu lòng. Nó nhún vai:

- Chiều mai tao không tới học chung với mày nữa đâu!

Quý ròm nhăn nhó:

- Tao hứa rồi mà!

- Mày hứa kệ mày! Tao không tin! - Mặt Tiểu Long vẫn lạnh băng.

Thấy không lay chuyển được Tiểu Long, Quý ròm nhíu mày nghĩ kế. Nó bắt đầu vòng vo:

- Mày biết câu "Chân mình những lấm mê mê, lại cầm bó đuốc mà rê chân người" không?

Tiểu Long liếm môi:

- Không biết!

Rồi nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngờ vực:

- Câu đó ý nghĩa là sao?

Quý ròm nghiêm trang:

- Câu đó ý nói đến những người khuyết điểm đầy mình không lo sửa, lại đi bới móc khuyết điểm của người khác!

Lời giải thích đầy ngụ ý của Quý ròm khiến Tiểu Long đâm chột dạ:

- Nhưng câu đó thì liên quan gì đến tao?

- Liên quan mật thiết chứ sao không! - Quý ròm nheo nheo mắt - Mà có phải là đứa biết giữ lời hứa đâu mà đi trách tao!

Lời phán bất ngờ của Quý ròm làm Tiểu Long giãy nảy:

- Đừng có xạo! Tao không giữ lời hứa hồi nào?

Quý ròm hừ giọng:

- Bộ mày không nhớ cái ngoéo tay cam kết học chung giữa tao với mày hôm trước hả?

Đòn phản công của Quý ròm quả là đòn độc! Tiểu Long lập tức xụi lơ:

- Nhớ... nhớ...

Thừa thắng xông lên, Quý ròm quắc mắt ra oai:

- Nhớ sao bây giờ mày đòi nghỉ học?

- Tại mày chứ bộ! - Tiểu Long chống chế một cách khổ sở - Ai bảo mày nạt nộ hò hét om sòm chi!

- Nhưng trước khi bắt đầu học, tao đã nói trước với mày rồi! Tao đã bảo học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, dẫu gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang, lúc đó mày không phản đối sao bây giờ lại giở quẻ?

Quý ròm làm một tràng, giọng điệu hùng hồn không thua gì công tố viên đang buộc tội trước toà.

Mặt Tiểu Long thoạt xanh thoạt đỏ. Đến lúc này, nó mới biết nó mắc mưu Quý ròm. Hóa ra cái thằng còm nhòm còm nhom này đã giăng bẫy định "hãm hại" nó từ lâu. Bây giờ Tiểu Long mới hiểu

cái từ "bất cứ chuyện gì" trong câu nói hôm trước của Quý ròm nhằm ám chỉ cái trò la lối nhặng xị mà Quý ròm thường "xử dụng" như một loại... đồ dùng dạy học.

Sự ma mãnh của Quý ròm khiến Tiểu Long vừa tức lại vừa tức cười:

- Thôi được rồi, tao sẽ giữ lời hứa!

Bầu không khí căng thẳng trong phút chốc bỗng biến mất.

Quý ròm mừng rơn:

- Vậy chiều mai mày vẫn đến chứ?

- Đến!

Tiểu Long đáp gọn lỏn. Nó không nhắc gì đến chuyện Quý ròm quát tháo. Nhưng Quý ròm hiểu. Rằng nó cần phải giữ mồm giữ miệng nếu không muốn "tình thầy trò" ngày thêm sứt mẻ.

CHƯƠNG 6

Quý ròm đã giữ lời

Buổi học chung thứ hai ngọt ngào như ướp mật. Không những không một tiếng quát, ngay cả một câu lớn giọng cũng không có. Thay vào đó là những tiếng thủ thỉ, rừ rừ nghe như tiếng gió reo trong lá.

Quý ròm biến thành một con người khác, điềm đạm, trầm tĩnh, hệt như có một chiếc đĩa thần vừa chạm vào người nó.

Kể cả khi Tiểu Long không hiểu bài, cứ cãi chày cãi cối nó vẫn kiên nhẫn giảng đi giảng lại.

Chẳng hạn khi học về hình chữ nhật, Quý ròm nói:

- Một tứ giác có 3 góc vuông là hình chữ nhật.

Tiểu Long cãi ngay:

- Sao lại ba góc vuông? Bốn góc vuông chứ?

- Thì ai chả biết hình chữ nhật có bốn góc vuông! - Quý ròm ôn tồn - Nhưng khi làm toán, mình chỉ cần chứng minh nó có ba góc vuông là đủ!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế ngộ nhờ góc thứ tư nó không vuông thì sao?

Bình thường gặp những thắc mắc ngớ ngẩn như thế này, Quý ròm đã nổi cáu gắt âm lên. Nhưng bữa nay, ông thầy nóng tính này đang quyết làm một cuộc cách mạng về phương pháp giảng dạy. Quý ròm không những không nổi nóng, lại còn mỉm cười rộng lượng:

- Đâu? Mà thử vẽ một tứ giác có ba góc vuông và một góc không vuông tao xem nào!

Tiểu Long lập tức cúi đầu hí hoáy.

Nguệch ngoạc một hồi, nó ngược mắt lên, cười lỏn lển:

- Ở há! Nếu có ba góc vuông thì góc thứ tư nó cũng... tự động vuông theo!

- Tao đã nói rồi mà mày không tin!

Quý ròm khịt khịt mũi, vẻ giận dữ. Nếu trước đây, đừng hòng moi được ở mồm nó một câu trách móc nhẹ nhàng như thế.

Cứ vậy, buổi học trôi qua một cách nhẹ nhàng, êm ả, thật chả bù không khí náo loạn như có giặc trước đây.

Cũng như lần trước, ngồi giảng bài mà cặp mắt Quý ròm cứ liếc chùng về phía cửa sau. Nhưng khác với tâm trạng nơm nớp lần trước, lần này Quý ròm mỗi mắt ngóng tìm hình bóng nhỏ Diệp cốt để khoe mẽ.

Nhưng xui cho Quý ròm, chiều nay chả hiểu nhỏ Diệp đi đâu biệt tăm biệt tích. Từ khi Tiểu Long bước chân vô nhà cho đến lúc nó ôm tập đi ra, nhỏ Diệp chẳng một lần thấp thoáng.

Quý ròm ức lắm. Lâu lâu, năm thì mười họa nó mới sắm vai tử tế trọn vẹn được một bữa, vậy mà nhỏ Diệp lại không có mặt để chứng kiến, thật hoài công!

Mãi gần đến giờ cơm, Quý ròm mới bắt gặp nhỏ Diệp ở đâu đằng trước lưng thững đi vô.

- Mày đi đâu giờ này mới về? - Nghĩ đến công sức mình phải bỏ ra để nín nhịn Tiểu Long từ trưa đến giờ không được ai "thưởng thức", Quý ròm bực mình gất.

Nhỏ Diệp rụt cổ:

- Em có đi đâu đâu!

Mặt Quý ròm hầm hầm:

- Không đi đâu mà biệt dạng từ trưa đến giờ?

Nhỏ Diệp chỉ tay ra cổng:

- Em chơi nhảy dây với mấy đứa bạn ngay đằng trước nhà đây mà!

Biết mình mắng oan cô em, nhưng đang lỡ trớn, Quý ròm nạt luôn:

- Mà thì lúc nào cũng dây với nợ! Lớn tổng ngồng rồi mà cứ chơi trò con nít!

Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng:

- Bọn con gái tui em đưa nào chả chơi nhảy dây! Chứ không chơi nhảy dây thì biết chơi trò gì?

Quý ròm không phải là con gái. Mà trước nay nó cũng chẳng để ý xem bọn con gái thường chơi trò gì. Vì vậy, bị vắn vẹo thành linh, nó ngờ người một hồi rồi ậm ừ:

- Thiếu gì trò!

Nhỏ Diệp lườm ông anh:

- Như trò gì chẳng hạn?

- Trò gì hả? - Quý ròm gãi gãi đầu - Như trò ngồi xem... anh mình dạy học chẳng hạn!

- Ôi trời ơi, cái đó mà gọi là trò! - Nhỏ Diệp bụm miệng cười hích hích - Mà chả cần xem em cũng biết anh dạy học như thế nào rồi!

Quý ròm quác mắt:

- Dạy như thế nào?

- Thì giống như anh đang quát em đây nè! - Nhỏ Diệp vừa đáp vừa bước lui, đề phòng sấm sét thành linh nổ ra.

Sấm sét sém tí nữa nổ ra thật. Quý ròm nhích người tới và cung tay lên.

Nhưng sau một thoáng ngần ngừ, nó lại bỏ tay xuống. Nhỏ Diệp đã không tin mình có thể giảng bài một cách ôn tồn, hòa nhã, nếu bây giờ mình tỏ ra dữ dằn với nó, nó lại càng không tin! Quý ròm nghĩ bụng và nó lặng lẽ quay vào phòng sau khi buông thõng một câu:

- Để rồi xem!

Khi nói như vậy, Quý ròm định bụng sẽ chứng minh cho nhỏ Diệp thấy là nó đã suy nghĩ về ông anh lệch lạc như thế nào.

Buổi học kế tiếp, Quý ròm mừng rơn khi thấy nhỏ Diệp quanh quẩn trong nhà, chẳng đi đâu. Ôn bài xong, nó chạy xuống nhà sau phụ với bà lật rau, bóc vỏ đậu, chốc chốc lại thò đầu lên nhà trên “quan sát” lớp học của ông anh.

Giả bộ như không biết có người nhìn trộm, Quý ròm cầm cúi viết viết vẽ vẽ, vừa hí hoáy vừa kiên trì giảng bài cho Tiểu Long từng li từng tí, tất nhiên bằng âm điệu ngọt ngào nhất mà nó có thể có được.

Sự thay đổi thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long vô cùng phấn khởi. Buổi học hôm trước, chính nhờ Quý ròm hướng dẫn từ tốn và nhẹ nhàng mà Tiểu Long hiểu bài được chút chút. Tiểu Long không ảo tưởng rằng nếu cứ học hành êm thấm như thết này, trước sau gì trình độ của nó cũng sẽ được cải thiện.

Nhưng cái mầm hy vọng của Tiểu Long vừa nhú lên chưa kịp đâm chồi nảy búp đã nhanh chóng bị ông thầy của mình vùi dập tơi tả.

Quý ròm vẫn chứng nào tật nấy.

Đã quyết kiểm chế mọi nóng nảy để Tiểu Long khỏi trách cứ và giận dữ, để nhỏ Diệp phải trở mắt ngẩng ngơ nhưng rút cuộc Quý ròm đã không thực hiện nổi ý định đẹp đẽ của mình. Dường như đối với nó, đóng vai hiền lành được một buổi đã là quá sức. Tới buổi thứ hai, nó không còn chịu đựng nổi “công việc nặng nề” đó. Bảo nó dạy mà đừng hò hét khác nào bảo các vũ công nghe nhạc mà đừng nhịp chân. Nó cứ thấy bứt rứt thế nào.

Thực ra thì trong mấy chục phút đầu, Quý ròm cũng đã cố nhỏ nhẹ lắm lắm. Những gì Tiểu Long không hiểu, nó tự bắt mình nhẫn nại giảng đi giảng lại cả chục lần. Trước những thắc mắc cực kỳ ngớ ngẩn của thằng bạn lờ khờ này, nó cũng sẵn sàng bám bụng giải đáp không sót một câu.

Nhưng đến khi học qua bài hình thoi, thì Quý ròm không còn giữ bình tĩnh nổi.

Quý ròm định nghĩa:

- Hình thoi là hình bình hành có hai cạnh kề bằng nhau.

Vừa nòi Quý ròm vừa vẽ ra giấy một hình bình hành. Xong, nó bôi đi một khúc để hai cạnh đáy bằng với hai cạnh bên, rồi hỏi:

- Mà có thấy ở hình bình hành này, các cạnh kề bằng nhau không?

Tiểu Long gật đầu:

- Thấy.

- Vậy đó là hình gì?

Tiểu Long hít vô một hơi:

- Hình bình hành.

- Trời đất! – Quý ròm vò đầu, cố kiềm giọng – Tao mới vừa bảo mày hình bình hành mà có hai cạnh kề bằng nhau thì đó là hình thoi kia mà!

Nhưng cái hình thoi vẽ trong sách đâu phải dậy! – Tiểu Long tròn mắt – Cái đĩnh nó phải quay lên trên như đầu con diều giấy của tụi con nít thì mới đúng là hình thoi chứ?

Nãy giờ giảng khô cả họng, Quý ròm đã bực. Giờ lại thấy tên học trò thì chậm mà lại ham cái bướng, nó hết dần nổi, liền lớn giọng gầm gừ:

- Vậy theo mày, cái hình này không phải là hình thoi phải không?

Thấy mặt ông thầy bất thần đổi sắc, Tiểu Long hơi ngán. Nhưng nó vẫn cố biện bạch:

- Thì là hình thoi! Nhưng khi nào đĩnh nó quay lên trời thì nó là hình thoi. Còn khi nó nằm ngang như thế này thì nó là... hình bình hành!

- Hình bình hành cái đầu mày!

Quý ròm nổi cơn lôi đình. Nó quên bém mắt nó đang phải “trình diễn” một bộ mặt tươi tắn trước vị khán giả đang thập thò trong bóng tối là nhỏ Diệp. Giọng Quý ròm tiếp tục bốc lửa:

- Nếu nó đã là hình thoi thì dù quay tới quay lui quay xuôi quay ngược gì nó cũng cứ là hình thoi! Cũng như mày đã là thằng Tiểu Long thì dù có nằm ngang nằm ngửa hay thậm chí chúc đầu mày xuống đất, mày cũng vẫn là thằng Tiểu Long chứ chẳng thể biến thành... thằng Quý ròm được!

Thấy Quý ròm đột nhiên hét sùi bọt mép, lại lôi mình ra quay vòng vòng để làm ví dụ, Tiểu Long ức lắm.

Nếu như bữa trước, gặp cảnh này, nó đã xô ghế đứng dậy bỏ về rồi. Nhưng sáng hôm qua, Quý ròm mới nhắc nó về cái vụ ngoéo tay cam kết học chung. Đó là chưa kể cái điều khoản oái ăm “không được bỏ học dù xảy ra bất cứ chuyện gì” mà ngay từ hôm “khai giảng” Quý ròm đã tinh quái đề ra để “trói tay trói chân” nó.

Tiểu Long biết mình mắc bẫy thằng ròm, nhưng nó không muốn nuốt lời, mặc dù Quý ròm nuốt lời lia lịa. Quý ròm hứa sẽ không quát tháo nhưng nó chỉ giả vờ êm ái được có một ngày, sau đó nó quát còn lớn hơn. Nhưng Quý ròm là “nhà ảo thuật”, Tiểu Long không muốn so bì với nó. Tiểu Long là một võ sĩ. Người luyện võ bao giờ cũng trọng tín nghĩa. “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”, đó là tinh thần của người hiệp sĩ mã thượng.

Chính vì cái tinh thần “một lời đã nói, bốn ngựa khó theo” đó mà hôm nay Tiểu Long mím môi ngồi im, mặc cho Quý ròm nói hành nói tỏi.

Tất nhiên Quý ròm chẳng biết thằng bạn mình đang nghĩ gì trong đầu. Miễn thấy Tiểu Long không trở chứng đòi về là nó khoái rồi.

- Hiểu chưa hả, ngốc tử?

Quý ròm khịt mũi. Nó chẳng buồn e dè hay giữ kẽ nữa.

- Hiểu.

Tiểu Long gật đầu bừa.

Kể từ giây phút đó, Quý ròm hỏi gì, Tiểu Long cũng la “hiểu”, mặc dù nó chả hiểu gì sất. Đầu nó cứ ong ong như có hàng chục con ruồi đang bay ở trong.

Có tài thánh Quý ròm mới biết được điều đó. Nó sưng rên trong bụng khi thấy mình giáng tới đâu, tên học trò to xác của mình mau mắn gât đầu tới đó.

Chỉ đến cuối buổi học, kêu Tiểu Long nhắc lại những định lý, thấy thằng này ngẩn tò te, Quý ròm mới bật ngựa.

- Trời ơi là trời! Đất ơi là đất! – Quý ròm đưa tay vò đầu, miệng méu xệch – Nãy giờ cái tay lừa của mày để đâu, sao không chịu vênh lên nghe tao giảng hở trời?

- Thì tao vẫn để trên đầu chứ đâu!

Tiểu Long nén giận, đáp. Miệng nó cũng méu xệch không thua gì miệng Quý ròm.

CHƯƠNG 7

Đến lúc này thì Tiểu Long biết là chẳng thể trong mong gì vào quyết tâm thay đổi của Quý ròm. Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết của thằng bạn mình. Quý ròm mặt nào cũng được, lại rất tốt với bạn bè, chỉ có mỗi tật ưa câu nhàu, câu gát.

Cái tật đó ăn sâu vào người Quý ròm đến nỗi nó đã hứa tới hứa lui với Tiểu Long bao nhiêu lần rằng sẽ không bao giờ lớn tiếng khi kèm cho Tiểu Long học nữa, vậy mà rốt cuộc “mèo vẫn cứ hoàn mèo”

Năm, sáu buổi học chung gần đây, Quý ròm đã không buồn sắm vai hiền từ, nho nhã nữa. Bữa nào nó cũng gát om lên. Mà nó càng gát, Tiểu Long càng quíu, càng thấy các hình vẽ quay tít mù, cạnh với góc cứ lẫn lộn và rời tung cả lên.

Và Tiểu Long càng rời thì Quý ròm lại càng gát. Thoạt đầu thì Tiểu Long nín nhịn nhưng bị Quý ròm quát tháo một hồi, nó nổi khùng vặc lại. Thế là buổi học ồn lên như cái chợ và cuối cùng bao giờ cũng kết thúc bằng cảnh cả thầy lẫn trò ngã người ra ghét thở dốc nhìn nhau.

Tất nhiên trình độ toán học của Tiểu Long chẳng thể nào nhích lên nổi trong một “lớp học” lúc nào cũng sôi sùng sục như sắp sửa nổ tung ra như vậy.

Tiểu Long thừa biết điều đó. Nhưng nó không bỏ học. Mỗi tuần ba buổi, chiều nào nó cũng ôm tập đến nhà Quý ròm một cách đều đặn. Danh dự của nhà võ không cho phép nó đơn phương hủy bỏ lời cam kết học chung. Hơn nữa, nó cũng không muốn làm bạn mình buồn. Dù sao Quý ròm cũng rất là tốt với nó. Quý ròm thực tâm muốn giúp nó học hành tiến bộ. Mỗi tuần bỏ ra ba buổi để kèm nó học, đối với một đứa làm biếng có hạng như Quý ròm không phải là một điều đơn giản. Chỉ có điều, tính tình nóng nảy

và tất gát gông đã ngăn cản Quý ròm đạt được mục đích. Trái lại, đôi khi còn khiến Tiểu Long tức anh ách.

Tiểu Long tức nhất là ngồi học với Quý ròm đã bị bạn rầy la, về nhà lại bị mấy ông la rầy.

Thỉnh thoảng giờ tập Tiểu Long ra kiểm tra, anh Tuấn và anh Tú lại ngỡ ngàng kêu lên:

- Em đi học thêm cả nửa tháng nay sao điểm số chẳng nhích lên lấy một tẹo nào vậy hả?

Nhưng lúc đó Tiểu Long chỉ biết ú ớ. Nó chẳng thể kể tội bạn mình, đành bỏ mặt ngồi im.

Hai ông anh lại càng nghi:

- Em có đi học thêm thật không đấy? Hay lại đi chơi?

- Thật chứ sao lại không thật! - Tiểu Long tự ái mím môi – Không tin, các anh cứ đi hỏi Quý ròm xem!

Thấy Tiểu Long lộ vẻ bất bình, hai ông anh thôi không hạch sách nữa.

Hết anh Tuấn anh Tú, lại tới nhỏ Oanh.

- Anh Long nè!

- Gì?

- Nghe nói anh Quý giỏi toán lắm phải không?

- Ừ.

Tiểu Long pháp phủng đáp, không hiểu sao nhỏ Oanh tự dưng lại quan tâm đến “đề tài” này.

Quả như Tiểu Long lo lắng, nhỏ Oanh đột ngột “queo cua”:

- Mấy tuần nay anh Quý kèm anh học, vậy chắc bây giờ anh cũng giỏi toán lắm rồi chứ gì?

Câu hỏi các cơ của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long giật thót. Nó gãi cổ, ấp úng:

- Học toán chứ phải học... ăn đâu mà nhoáng một cái đã giỏi ngay được!

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Thì không giỏi nhiều cũng giỏi chút chút chứ?

Đang rầu rĩ về chuyện học thêm, lại thấy nhỏ Oanh cứ quanh quẩn tới hỏi tới lui “giỏi” với “không giỏi”, Tiểu Long đâm bực:

- Nhưng mà thắc mắc chuyện này chi vậy? Tao học thêm chứ có phải mà học thêm đâu!

Nhỏ Oanh cười cầu tài:

- Nhưng em có một bài toán khó lắm, định nhờ anh giải dùm em!

Nghe thấy chữ “toán”, Tiểu Long đã “hết muốn sống”, lại nghe thêm chữ “khó lắm” nữa, nó càng muốn xỉu. Họ thêm với Quý ròm đâu có nghĩa là biến ngay thành Quý ròm, sao con nhỏ này nó ngốc thế nhỉ! Nó cứ làm như mình là “thần đồng toán” không bằng! Tiểu Long ngán ngẩm nhủ thầm nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ thản nhiên:

- Sao mà không nhờ anh Tuấn hoặc anh Tú giả? Mọi khi mà vẫn nhờ kia mà!

- Nhưng lần này em không dám! - Nhỏ Oanh rụt cổ - Em mà mở miệng thế nào cũng bị la!

Tiểu Long trở mặt:

- Tap chả hiểu gì cả!

- Như thế này này! - Nhỏ Oanh nhăn nhó giải thích – Đây không phải là bài toán mới! Bài toán này thầy em đã cho ba, bốn tuần nay rồi, và thầy cũng đã giảng rồi...

Tiểu Long ngạc nhiên, không đợi nhỏ Oanh nói tiếp:

- Thầy mà đã giảng rồi sao bây giờ mà lại nhờ tao giảng nữa?

- Thì thầy em đã giảng, còn cho chép cả bài giải nữa! - Nhỏ Oanh nuột nước bọt – Nhưng em vẫn chả hiểu tẹo nào cả!

Càng nghe nhỏ Oanh “quảng cáo” bài toán, Tiểu Long lại càng hốt. Mặc dù đây là toán lớp năm, nhưng học búa đến mức thầy giảng xong mà học trò vẫn ù ù cạc cạc thì cỡ Tiểu Long chưa chắc đã hiểu nổi.

Tiểu Long lo lắng. Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra cách gì thoát thác thì nhỏ Oanh đã chạy vụt lại bàn học lục cặp lôi cuốn tập toán ra.

Liếc lại đằng sau, thấy nhỏ Oanh cầm cuốn tập huơ huơ, Tiểu Long có cảm giác như nhỏ em mình đang huơ... gươm, bắt giặc nó rùng mình thót bụng lại.

Nhỏ Oanh không hề biết gì về tâm trạng thắc thỏm của ông anh. Nó cầm cuốn tập lại, giở ngay trang có “bài toán khó lắm”, hí hửng chìa tới trước mặt Tiểu Long:

- Bài này nè!

Hết đường rút lui, Tiểu Long đành nhìn vào trang vở, nhăm đọc đề toán, hy vọng cách đây ba, bốn năm mình đã từng làm qua bài toán này rồi.

Nhưng càng đọc, trán Tiểu Long càng vã mồ hôi. Bài toán trước mặt nó chẳng có vẻ gì là quen thuộc cả. Lại khó ơ là khó! Cứ thể như toán lớp mười bị in nhầm vào sách lớp năm vậy!

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Long quay mặt ra ngoài trời một hồi rồi lại nhìn vào tập. Nhưng trước mắt nó, cái đề toán vẫn y như cũ, nghĩa là vẫn khiến nó “hết muốn sống”:

“Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba...”

Đây chính là bài toán hôm trước nhờ Quý ròm giải và bị Quý ròm doạ cắt đầu liệng vào nồi nước sôi.

Nhưng Tiểu Long không phải là Quý ròm. Nó nhìn vào đề toán như nhìn vào một cái hang đen ngòm, chẳng biết đường vào ngõ nào, lối ra ở đâu.

Đọc tới phần bài giảng phía dưới, Tiểu Long càng hoang mang tợn. Toán tiếc cái quái gì mà đọc xong lời giải vẫn thấy đầu óc sáng ra được tí ti công cụ nào! Cứ như là thể là đánh đố ấy! Hèn gì nhỏ Oanh đã học qua gần cả tháng vẫn cứ ầm a ầm ỨC nhờ nó giảng lại!

Trong khi Tiểu Long mắt hoa mày vầng thì nhỏ Oanh vẫn luôn miệng giục:

- Sao, anh giảng được chứ?

- Tất nhiên là được! - Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Oanh nhìn Tiểu Long lom hom:

- Được sao anh ngồi im vậy?

- Thì từ từ đã! - Tiểu Long tìm cách câu giờ - Giờ tao phải đi công chuyện! Tối về tao giảng cho!.

Khi nói như vậy, Tiểu Long định bụng sẽ chạy qua hỏi Quý ròm. Nhỏ Diệp học cùng lớp với nhỏ Oanh, chắc chắn trong tập nhỏ Diệp thế nào cũng có bài toán chết toi này. Tiểu Long ngán cái tật la lối của Quý ròm tới tận cổ nhưng trong trường hợp oái ản như thế này, không níu áo thằng ròm đó không xong!

Nhỏ Oanh có tài thánh mới đọc được mưu tính trong đầu ông anh. Nó hồn nhiên gấp tập lại:

- Nhớ đấy nhé! Anh đi lẹ đi rồi về giảng cho em!

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lui cui dắt xe đạp ra khỏi nhà, bụng lo ngay ngáy không biết giờ này Quý ròm còn ngồi ở nhà hay đang chạy chơi đâu.

Đang phải vội vã, suýt chút nữa Tiểu Long đã ui phải nhỏ Hạnh đang lững thững đạp xe từ ngoài đầu hẻm đi vô.

Nó lật đật thắng kít xe lại, ngạc nhiên hỏi:

- Hạnh đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh chống chân xuống đất:

- Hạnh định ghé Long hỏi mượn cuốn lịch sử! Cuốn lịch sử của bạn mình, Long giữa phải không?

- Ừ! - Tiểu Long gật đầu – Để tôi vào lấy đưa Hạnh!

Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới sực nhớ bạn mình đang chuẩn bị đi đâu đó, liền áy náy hỏi:

- Long định đi đâu hả?

- Tôi định qua nhà Quý ròm!

Tiểu Long quay đầu xe, vội vã đáp nhanh. Nó sợ nhỏ Hạnh hỏi tới.

Không ngờ nhỏ Hạnh hỏi tới thật:

- Long qua nhà Quý chi vậy?

- Qua chơi vậy thôi!

Tiểu Long đáp, giọng cố tỏ ra hờ hững.

- Hạnh không tin! - Nhỏ Hạnh “xì” một tiếng - Người ta chỉ đi chơi vào đầu giờ chiều hoặc sau bữa cơm tối thôi. Chẳng ai đi chơi vào lúc chạng vạng này cả!

- Thì tất nhiên cũng có tí chuyện! - Biết không thể qua mắt được nhỏ bạn tinh quá này, Tiểu Long đành áp úng đáp xuôi theo.

- Long định nhờ Quý giải toán giùm chứ gì? - Nhỏ Hạnh bất ngờ hỏi thẳng.

Tiểu Long giật mình:

- Sao Hạnh biết?

Câu hỏi thực thà của Tiểu Long chẳng khác nào một lời thú nhận. Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Nhưng mà đúng không?

- Ừ thì cũng có một bài kho khó! - Tiểu Long bối rối đưa nắm tay quệt mũi.

- Nếu vậy Lon khỏi cần chạy qua nhà Quý làm gì cho xa! - Nhỏ Hạnh ân cần nói – Để lát vào nhà Hạnh chỉ giùm cho!

Lời đề nghị của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mừng rơn. Nhỏ Hạnh giỏi toán không kém gì Quý ròm, lại ăn nói ôn tồn hoà nhã, thật chẳng hiểu có chút gì giống với miệng lưỡi của thằng ròm kia.

Trước đây, Tiểu Long lần nào cũng có cảm kích về sự kiên nhẫn của bạn mình.

Người ta thông minh “nói một hiểu mười” trong khi Tiểu Long toàn ngược lại. Nhỏ Hạnh giảng mười nó chỉ hiểu được một. Nhưng nhỏ Hạnh chẳng bao giờ nổi nóng, mặc dù lần nào giảng bài cho Tiểu Long mặt nó cũng đỏ gay vì phải nói nhiều. Nó vừa đưa tay lau mồ hôi vừa kiên trì giảng giải tới lui kỳ cho đến khi Tiểu Long hiểu được mới thôi.

Nhỏ Hạnh tuyệt vời là thế nhưng Tiểu Long chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện học chung với nó. Nhỏ Hạnh dù sao cũng là con gái, tự dưng hạ mình tôn nó làm “thầy” thì quả là ngượng miệng. Chính vì ý nghĩ đó mà Tiểu Long thà đưa mặt cho Quý ròm xài để chứ nhất định không chịu chạy đi nhờ vả cô bạn đáng yêu của mình.

Hôm nay lại khác. Hôm nay nhỏ Hạnh đi tìm nó chứ không phải nó đi tìm nhỏ Hạnh. Và cũng chính nhỏ Hạnh mở miệng đề nghị “xin” được giải toán cho nó chứ nó cũng không hề lên tiếng “cầu cứu”.

Do đó, sau khi về nhà, Tiểu Long hăng hái lục tìm cuốn tập của nhỏ Oanh, giở bài toán khi nãy ra cho nhỏ Hạnh xem:

- Bài này nè!

Nhỏ Hạnh liếc qua bài toán rồi ngồi trước mắt nhìn Tiểu Long, mặt chưng hửng:

- Toán lớp năm mà?

Đang hào hứng, Tiểu Long quên bém mắt chuyện đó. Nghe nhỏ Hạnh thắc mắc, nó sực nhớ, liền đỏ mặt:

- Ừ, đây là bài toán của nhỏ Oanh! - Rồi ngượng nghịu nói thêm – Nhưng khó lắm!

Nhỏ Hạnh nhìn vào tập, lại “ủa” thêm một tiếng:

- Bài này đã được giải được rồi kia mà?

- Thì trên lớp thầy nhỏ Oanh đã giải rồi! - Tiểu Long lúng túng đưa tay quệt mũi – Nhưng nó vẫn không hiểu! Nó hỏi tôi, tôi cũng... không hiểu nốt!

Thấy mặt bạn mình có vẻ ngượng ngập, nhỏ Hạnh liền gật gù tặc lưỡi:

- Đây là đề toán thi học sinh giỏi toàn quốc, không phải toán bình thường đâu!

Nghe vậy, Tiểu Long hớn hử thở phào:

- Hèn gì!

Đúng lúc đó nhỏ Oanh từ đằng sau bếp đi lên.

- A, chị Hạnh! – Nó reo lên - Chị mới tới hả?

- Ừ, chị tới mượn anh Long cuốn sách!

Nhỏ Oanh liếc Tiểu Long:

- Anh bảo đi công chuyện gì đó, giờ có đi không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Thôi không đi nữa! - Rồi nó ngó lơ chỗ khác, chép miệng tiếp - Sẵn chị Hạnh tới chơi, để tao nhờ chị giảng bài cho mày luôn!

- Ôi, hay quá!

Nhỏ Oanh sung sướng reo. Từ lâu nó đã nghe đồn chị Hạnh là “siêu học sinh”, là “nhà thông thái” số một của trường Tự Do. Được chị giảng bài cho thì còn gì bằng! Chắc chắn là ăn đứt các ông anh của nó! Đang phấn khởi, nhỏ Oanh không còn bụng dạ nào để thắc mắc tại sao khi có chị Hạnh tới giảng bài giùm thì ông anh của mình chẳng buồn đi “công chuyện” gì gì đó nữa.

CHƯƠNG 8

Nhỏ Hạnh rất thắc mắc về Tiểu Long.

Hôm giảng bài toán về những quả trứng, nhỏ Hạnh ngạc nhiên thấy nhỏ Oanh hiểu những ngoắt ngoéo của bài toán nhanh hơn nhiều so với ông anh của mình.

Tất nhiên trước mặt cô em, nhỏ Hạnh không tiện mở miệng kiểm tra sự tiếp thu của ông anh nhưng mỗi lần giảng tới chỗ khó, nó kín đáo đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi thì thấy thằng anh ngòì trơ mắt ếch.

Thực ra, nhỏ Hạnh làm gì chẳng biết Tiểu Long rất kém toán. Nhưng cả mấy tuần nay, Quý ròm cứ bô bô khoe với nhỏ Hạnh rằng nó đang kèm cho Tiểu Long học. Mà được một đĩa "siêu toán" như Quý ròm kèm cặp thì không có lý gì Tiểu Long cứ ì à ì ạch mãi được!

Vậy mà theo như nhỏ Hạnh quan sát thì Tiểu Long dường như chẳng khá lên được tẹo nào.

Bữa đó, sau khi giảng xong bài toán bán trứng, đợi nhỏ Oanh cất tập và đi ra phía sau, nhỏ Hạnh làm bộ tình cờ nhắc tới những công thức và những định lý mới học trên lớp, rồi sau đó nó vờ quên, nhờ Tiểu Long nhắc dùm.

Dĩ nhiên là Tiểu Long ngòì thộn ra như thằng bù nhìn rơm.

Tới lúc này thì nhỏ Hạnh biết chắc những ngờ vực của mình quả không lầm. Nó ngờ ngàng hỏi:

- Bộ Long không nhớ gì về những điều thầy Hiếu giảng hết sao?

Tiểu Long gãi đầu, bồi rôi:

- Ủ, không hiểu sao tôi cứ quên bém hết cả!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Nhưng dạo này Long đang học thêm với Quý kia mà?

- Ừ.

Tiếng "ừ" của Tiểu Long không có một ý nghĩa gì rõ rệt. Nhỏ Hạnh cau mày:

- Thế sao...

Nhỏ Hạnh ngập ngừng không nói hết câu, nhưng Tiểu Long thừa hiểu bạn mình muốn nói gì. Nó nhìn ra cửa, thở dài:

- Học với Quý ròm cũng như không!

Lời than thở của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh ngỡ ngác:

- Sao lại như không? Quý giỏi toán lắm kia mà?

Tiểu Long thu năm tay quẹt mũi:

- Quý ròm giỏi thì giỏi thật, nhưng nó quát tháo ghê quá! Nghe nó quát một hồi, chữ nghĩa chạy đi đâu hết ráo!

Nhỏ Hạnh cố nén cười:

- Nhưng nếu vậy sao Long theo học với Quý lâu thế? Gần những cả tháng kia mà?

- Tôi không muốn nghỉ, sợ Quý ròm buồn! - Tiểu Long chép miệng - Hơn nữa, trước khi học Quý ròm đã ra điều kiện "dù gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang", bây giờ muốn thoái lui cũng không được!

Nghe tới đây, nhỏ Hạnh không nhịn được liền phì cười. Nó chưa thấy ai ranh ma như Quý ròm. Biết mình không thể nào bỏ được tạt la lỏi, liền lấu linh công bố một thứ "nội qui" không giống ai để bắt chẹt Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh cũng không thấy ai thật thà như Tiểu Long. Trước một điều kiện khả nghi như thế cũng không hề phản đối hoặc hỏi cho ra lẽ, cứ nhắm mắt nhắm mũi chấp nhận bừa để bây giờ than dài thở vắn.

Cười đã, ngoảnh lại thấy Tiểu Long ngồi buồn xo, nhỏ Hạnh vội lên tiếng an ủi:

- Thôi Long đừng buồn nữa! Để Hạnh chỉ cho Long học!

Tiểu Long như không tin vào tai mình:

- Hạnh kèm cho tôi học?

- Ừ.

Đề nghị bất ngờ của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long ngẩn ngơ. Nó quên bém mắt chuyện nhỏ Hạnh là... con gái. Một nỗi ám áp len vào tim nó.

Nhưng khi niềm phấn khích qua đi, Tiểu Long buồn bã lác đầu:

- Không được đâu!

- Sao không được? - Nhỏ Hạnh tròn mắt.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Tôi đã lỡ ngoéo tay với Quý ròm rồi, không thể bỏ nó để quay sang học với Hạnh được!

- Long khờ ghê! - Nhỏ Hạnh nhăn mũi - Hạnh có bảo Long thôi học với Quý đâu!

Rồi xòe bàn tay ra trước mặt Tiểu Long, nhỏ Hạnh vừa đếm vừa chậm rãi giải thích:

- Đây nè! Thứ ba, thứ năm, thứ bảy Long học với Quý. Còn những chiều thứ hai, thứ tư, thứ sáu Long học với Hạnh! Sao, như vậy được không?

Nghe nhỏ Hạnh sắp xếp như vậy, Tiểu Long đã định gật đầu nhưng đến phút chót bỗng dừng nó lại đổi ý:

- Cũng không được! Tôi không thể học với Hạnh được!

- Sao lại vẫn không được? - Nhỏ Hạnh chưng hửng - Một ngày Long học với Quý, một ngày Long học với Hạnh kia mà?

- Thì vậy! - Tiểu Long nhăn nhó - Nhưng tôi không thể chiều nào cũng ôm tập đi học thêm được! Nhà tôi vắng người, tôi phải ở nhà trông em và thỉnh thoảng đi lấy hàng cho mẹ!

Tiểu Long giải thích một cách khổ sở. Từ chối lòng tốt của bạn, nó cảm thấy áy náy làm sao! Hơn nữa, nó còn sợ nhỏ Hạnh giận mình.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười xòa:

- Tưởng gì! Hạnh có bắt Long phải tới nhà Hạnh học đâu! Mỗi tuần ba buổi, Hạnh sẽ tới nhà Long!

Bữa đó, cho đến lúc nhỏ Hạnh ra về, Tiểu Long vẫn chẳng nói được một câu ra hồn. Thái độ của nhỏ Hạnh khiến nó cảm động đến mức không còn giữ được vẻ tự nhiên. Hóa ra bạn gái là thế! Nó dụi dàng hơn bạn trai gấp tỉ tỉ lần! Thật chả bù với thằng Quý ròm lúc nào cũng om sòm âm ỉ cứ như thể trời sập đến nơi! Tôn một đứa con gái nhiệt tình và tử tế như nhỏ Hạnh lên làm "sư phụ" xét ra cũng không có gì quá đáng! Và lại, đây là nó tự nguyện xin kèm cho mình học chứ mình có làm "đơn xin nhập học" nộp cho nó đâu! Trước khi bắt đầu học với "cô giáo Hạnh", Tiểu Long đã tự trấn an mình như thế và nó rất lấy làm hài lòng với ý nghĩ hay ho đó.

Quý ròm dĩ nhiên không hề hay biết gì về chuyện Tiểu Long học thêm với nhỏ Hạnh. Sợ Quý ròm tự ái, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã thỏa thuận với nhau không để lộ chuyện này cho bất kỳ một ai. Với Quý ròm, lại càng giấu kín.

Vì vậy Quý ròm như nở từng khúc ruột khi thấy tên học trò chậm chạp của mình bỗng dưng tiến bộ vượt bậc.

Những buổi học chung gần đây, Quý ròm giảng đến đâu Tiểu Long hiểu đến đó y như thể nó vừa uống thuốc tiên vậy.

Thoạt đầu nói câu gì thấy Tiểu Long cũng gật, Quý ròm không yên bụng, tưởng nó giở mửng cũ, hiểu hay không gì cũng gật tuốt.

Nhưng đến khi kiểm tra lại sự thành thực của học trò bằng cách hỏi vặn hỏi vẹo đủ kiểu, hỏi kiểu nào thấy Tiểu Long cũng đáp ro ro, Quý ròm mới thật yên dạ. Nó sung sướng nhận xét:

- Mà ý khá lên thấy rõ rồi đấy!

Lần đầu tiên được "thầy" khen, Tiểu Long thích lắm. Nó cảm thấy người mình lâng lâng như đang bay bổng.

Quý ròm lại gật gù:

- Lúc về nhà, mà ý coi lại bài kỹ lắm phải không?

- Ừ, kỹ lắm! - Tiểu Long hòa theo - Hôm nào tao cũng học đến tận tối mịt!

- Mà ý cố gắng như vậy là tốt! - Quý ròm lên giọng "sư phụ" - Cứ cái đà này chẳng bao lâu mà ý sẽ học giỏi ngang tao với nhỏ Hạnh cho mà xem!

Thấy Quý ròm bắt đầu giở giọng huênh hoang, Tiểu Long buồn cười quá xá nhưng ngoài mặt nó vẫn giữ vẻ nghiêm trang:

- Ừ, tao sẽ cố!

Thái độ ngoan ngoãn của tên học trò khiến ông thầy cười tít mắt. Quý ròm không ngờ mình có khiếu dạy học đến thế. Tiểu Long vừa giỏi lại vừa ngoan. Mà nào có lâu la gì, mình chỉ mới kèm cho nó học chỉ hơn một tháng rưỡi chứ mấy!

Càng ngắm nghĩ, Quý ròm càng phục mình. Càng phục mình, nó càng ba hoa. Ngả người vào lưng ghế, Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long, háng giọng hỏi:

- Bây giờ mà ý có công nhận phương pháp giảng dạy của tao hiệu quả chưa?

- Công nhận! - Tiểu Long tặc lưỡi.

Không để ý đến vẻ mặt thờ ơ của tên học trò, Quý ròm hí hửng "phỏng vấn" tiếp:

- Vậy mà ý có công nhận nhờ tao... quát tháo nên mà ý mới có học và đạt được tiến bộ như bây giờ không?

Ngay từ khi Quý ròm vừa mở "máy nổ", Tiểu Long đã định bụng nó nói nhăng nói nhít gì mặc xác, mình cứ gật đầu bừa cho xong.

Nhưng không ngờ Quý ròm được đằng chân lân đằng đầu. Nó hỏi các cơ kiểu đó, Tiểu Long không biết phải phản ứng ra sao.

Chính cái trò nạt nộ bắng nhắng của Quý ròm trước đây khiến Tiểu Long bữa nào ngồi học đầu óc cũng quay tít thò lò như cối xay thóc, người cứ hừng hực như sắp lên cơn sốt. Nếu không nhờ nhỏ Hạnh "ra tay nghĩa hiệp", giờ này chắc Tiểu Long vẫn còn học hành ì ạch như trâu nghé kéo cày và còn bị mấy cái hình thang, hình thoi chết tiệt kia làm khổ dài dài.

Vậy mà bây giờ Quý ròm bắt Tiểu Long phải lớn tiếng ca ngợi "công trạng" của cái trò quát tháo đỉnh tai đó thì quả là o ép thằng bạn của mình quá. Để bảo vệ bí mật về chuyện học chung giữa nó và nhỏ Hạnh, Tiểu Long sẵn sàng nói dối Quý ròm mọi thứ. Nhưng nói dối đến mức ngoác miệng bảo "nhờ mày quát tháo tao mới giỏi giang" thì Tiểu Long cảm thấy lương tâm cắn rứt quá xá.

Hỏi một hồi thấy Tiểu Long không đáp, mặt mày lại nhăn nhó nhó, Quý ròm sốt ruột:

- Sao, tao nói có đúng không?

- Ờ... ờ... - Tiểu Long áp úng một cách khổ sở.

Thấy tên học trò ngoan ngoãn tự dưng giở quẻ, Quý ròm điên tiết:

- Đúng thì nói đúng, sai thì nói sai chứ "ờ, ờ" cái gì! Sao, đúng không?

Quý ròm đột ngột gầm lên khiến Tiểu Long hoảng vía. Nó lật đật gật đầu như cái máy:

- Đúng... đúng...

- Đúng thì nói đúng đại từ đầu cho rồi, còn bày đặt ngẫm nghĩ! - Quý ròm khoái chí cười toe.

Tiểu Long dở cười dở mếu. Cuối cùng chẳng biết làm sao, nó đành toét miệng cười phụ họa. Chứ chẳng lẽ ông thầy đang ngồi cười hề hề mà học trò lại nhăn răng ra khóc?

CHƯƠNG 9

Từ ngày nhỏ Hạnh đến nhà “phụ đạo”, trình độ của anh em Tiểu Long tăng tiến hẳn.

Sở dĩ nói bốn chữ “anh em Tiểu Long” bởi vì không chỉ ông anh mà cả cô em cũng tranh thủ nhờ “cô giáo” để mền này giảng giải biết bao nhiêu là thứ.

Hễ thấy nhỏ Hạnh kêu Tiểu Long ngồi vào học, bao giờ nhỏ Oanh cũng lấy tập của mình ra ngồi kế bên, chốc chốc lại quay sang hỏi:

- Chị Hạnh ơi! Hai số tự nhiên có tích bằng 50 thì chúng có phải là những đại lượng tỉ lệ nghịch không?

- Chị Hạnh ơi! Chị có biết bài toán “một con vịt trời đang bay gặp một đàn vịt trời” không? Lát chị chỉ dùm em nhé!

Chưa bao giờ nhỏ Hạnh từ chối một yêu cầu nào của nhỏ Oanh. Trước cặp mắt đen láy, mở to chờ đợi của cô em gái của bạn mình, bao giờ nhỏ Hạnh cũng dễ dãi gật đầu và sau đó thế nào nó cũng tận tình giảng giải cho đến chừng nào nhỏ Oanh thông suốt hết mới thôi.

Nhỏ Oanh không chỉ dừng lại ở môn toán. Có những hôm nó “lấn” sang các “lãnh vực” khác:

- Chị Hạnh ơi! “Mưa! Mưa!” là câu rút gọn hay câu đặt biệt hả chị?

Và kể cả trong những trường hợp như vậy, “cô giáo” Hạnh cũng luôn luôn làm nó thỏa mãn.

Nhỏ Hạnh biết nhà Tiểu Long khó khăn hơn nhà mình và nhà Quý ròm. Cả nhà Tiểu Long đều làm lụng vất vả, kể cả hai ông anh phải nghỉ học bắt đầu từ năm lớp chín. Mỗi buổi chiều, Tiểu Long và nhỏ Oanh vừa trông nhà vừa phụ đi lấy hàng cho

mẹ. Nhỏ Oanh là con gái, lại phải làm việc nhà thay mẹ. Mà việc nhà thì bao nhiêu là thứ, chỉ nghĩ đến thôi nhỏ Hạnh đã phát khiếp. Ở nhà nhỏ Hạnh, mọi việc đã có dì Khuê làm giúp nên nó chả phải động tay động chân, chỉ lo học. Vậy mà nhỏ Oanh bé xíu kia, trạc cỡ tuổi với thằng Tùng em nó chứ mấy, đã phải cáng đáng hết mọi chuyện trong nhà khiến nó phục lãn.

“Trách nhiệm” của nhỏ Oanh nặng nề như vậy thì lấy đâu ra thì giờ để đi học thêm như những đứa trẻ ham học khác? Mà nếu sắp xếp được giờ giấc thì không chắc bố mẹ của Tiểu Long sẽ dễ dàng lo liệu được khoản học phí cho con mình! Nhỏ Hạnh xao xuyên nhủ bụng và vì thế nó cảm thấy xung sướng khi được giúp đỡ cho cô em vất vả của bạn mình.

Sự hiện diện của nhỏ Hạnh vào những chiều ngày chẵn khiến căn nhà lụp xụp của Tiểu Long ấm áp hẳn lên. Tính tình dịu dàng của nó khiến mẹ của Tiểu Long rất quý mến. Nhỏ Oanh thì khỏi nói, càng ngày nó càng quynh luyến “cô giáo” Hạnh, lúc nào cũng lảng xảng quanh chỗ nhỏ Hạnh ngồi.

Tiểu Long tất nhiên là rất hài lòng về bạn mình. Nói chung, với nhỏ Hạnh, mọi cái đều đáng điểm mười. À, nhưng không, vẫn còn một “điểm yếu” nho nhỏ.

Hôm “khai giảng” lớp học thêm, Tiểu Long pha một ly nước chanh đặt trước mặt nhỏ Hạnh để bạn mình vừa giảng bài vừa “thấm giọng”.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ uống đâu được hai, ba hớp. Đến khi Tiểu Long cúi đầu hí hoáy làm bài, bỗng nghe một tiếng “xoảng”, nó giật mình ngẩng đầu lên, thấy “cô giáo” mặt mày xanh lè xanh lét. Chiếc ly trên bàn biến mất. Còn dưới chân nhỏ Hạnh nước đổ lênh láng, mảnh thủy tinh văng tứ tung.

- Hạnh... Hạnh...

Nhỏ Hạnh áp úng, mặt từ xanh chuyển qua đỏ.

Tiểu Long mỉm cười trấn an:

- Hạnh đừng lo! Nhà còn khối ly mà sợ gì!

Rồi ngo quanh quất, không thấy nhỏ Oanh đâu, Tiểu Long xô ghé đứng lên:

- Để tôi dọn chỗ này cho!

Rồi không để ý Tiểu Long kịp ngăn cản, nhỏ Hạnh bước vội ra nhà sau tìm ki, chổi và giẻ lau.

Tưởng thế là xong, nhưng đến khi nhỏ Hạnh đem rác đi đổ, chẳng biết nó lục đục gì sau bếp mà một lát sau, Tiểu Long lại giật nảy người khi nghe vang lên một tiếng “xoảng” thứ hai nữa.

Hoảng hốt, Tiểu Long chạy vù xuống bếp.

Nhỏ Hạnh đang thất sắc đứng nhìn những mảnh vỡ trên nền nhà, mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

- Hạnh lại làm vỡ ly nữa hả? - Tiểu Long như không tin vào mắt mình.

- Ừ! - Nhỏ Hạnh lí nhí.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chiếc ly này ở đâu ra vậy?

- Ở trên kia! - Nhỏ Hạnh chỉ tay lên đầu chạn gỗ - Hạnh định lấy xuống rót một ly nước khác nhưng... nhưng...

Nhỏ Hạnh nói tới đây, ngắc ngứ một hồi rồi chớp mắt làm thình. Vẻ lóng ngóng của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long phì cười:

- Nhưng chả hiểu làm sao nó lại tuột khỏi tay chứ gì? - Rồi nó khoát tay – Thôi, lần này Hạnh để tôi “thanh toán” chỗ này cho! Hạnh lên nhà trên ngồi đi!

Nhỏ Hạnh không chịu:

- Để Hạnh phụ với Long dọn dẹp!

Hai đứa loay hoay gom những miếng vỡ vào ki rồi đem đổ xuống hồ rác chỗ góc chuôi sau vườn.

Lúc đi vào, nhỏ Hạnh nhác thấy chiếc ca nhựa màu xanh treo lủng lẳng trên vách, liền hớn hở reo lên:

- Ôi, chiếc ca kia!

Tiểu Long nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, mặt ngơ ngác:

- Chiếc ca này có gì lạ đâu! Ở đâu chẳng có những chiếc ca như vậy!

Nhỏ Hạnh áp úng:

- Nhưng nó bằng nhựa!

Mặt Tiểu Long càng đực ra:

- Bằng nhựa thì sao?

Nhỏ Hạnh dậm chân:

- Thì mình lỡ làm rớt nó cũng không bẻ chứ sao! Có vậy mà Long cũng không hiểu!

- À, à, - Tiểu Long gật gù – Bây giờ thì tôi hiểu rồi! Có nghĩa là Hạnh muốn tôi rót nước cho Hạnh trong chiếc ca này chứ gì?

- Thì vậy chứ còn sao nữa! - Nhỏ Hạnh lườm Tiểu Long một cái dài.

- Nhưng chả ai lại rót nước mời khách bằng chiếc ca to đùng như thế này cả! – Tiểu Long bối rối nói - Mẹ tôi biết mẹ tôi la chết!

- Nhưng Hạnh là bạn của Long chứ đâu phải là khách! - Nhỏ Hạnh cố thuyết phục, rồi thấy Tiểu Long lộ vẻ lưỡng lự, nó hùng hổ nói thêm – Long đừng lo! Khi nào mẹ Long rầy, Hạnh sẽ nói giùm cho!

Nhỏ Hạnh đã “năn nỉ” tới mức đó, Tiểu Long đành phải gượng gạo gật đầu. Hơn nữa nếu Tiểu Long cũng biết nếu nó cứ khăng khăng từ chối đề nghị thẳng thắn của nhỏ Hạnh thì chỉ trong vòng một tuần, nhà nó sẽ không còn lấy một cái ly để uống nước.

Nhỏ Oanh không hay biết tất cả những diễn tiến đó nên khi từ ngoài đầu hẻm chạy vô, thấy nhỏ Hạnh đang bung chiếc ca nhựa to tổ bố, nó liền sững sốt kêu lên:

- Trời đất! Bộ ở nhà hết ly rồi hay sao mà anh Long lấy chiếc ca này rót nước cho chị Hạnh?

Trước tiếng la bài hã của nhỏ Oanh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng biết đáp sao, đành đưa mắt nhìn nhau tùm tùm cười.

Tóm lại, nhỏ Hạnh chỉ mắc mỗi tật vụng về đó thôi. Ngoài ra, nó hầu như không có một khuyết điểm gì đáng kể. Nhưng bù lại, tay chân nó vụng về bao nhiêu thì đầu óc nó lại minh mẫn bấy nhiêu. Có những bài toán nom vô cùng rắc rối, học hiểm, Tiểu Long nhìn vào muốn hoa cả mắt, nhưng sau khi nhỏ Hạnh giảng xong thì chúng bỗng trở nên đơn giản, dễ hiểu cực kỳ. Nhờ vậy mà Tiểu Long càng ngày càng bớt sợ môn toán.

Tiểu Long hết sợ môn toán thì Quý ròm đâm sợ Tiểu Long. Một hôm nó nhìn “học trò” mình bằng ánh mắt là lạ:

- Bây giờ mày không còn là thằng Tiểu Long nữa!

- Nghĩa là sao? - Tiểu Long ngỡ ngác hỏi lại.

Quý ròm mỉm cười:

- Thằng Tiểu Long bạn tao lờ khờ chứ đâu có thông minh nghe đâu hiểu đó như mày!

Nhận xét ưu ái của Quý ròm làm Tiểu Long đỏ mặt:

- Tao mà thông minh gì!

Tiểu Long nói thật. Nó biết mình chẳng thông minh đến mức “nghe đâu hiểu đó” như Quý ròm khen. Sở dĩ nó có thể tiếp thu mau lẹ những bài giảng của Quý ròm chẳng qua nó đã được học với nhỏ Hạnh từ trước.

Mới đây cũng vậy. Quý ròm bảo:

- Về môn hình học coi như mày đã theo kịp chương trình ở lớp rồi! Kỳ tới mình đầu học đại số!

Trước đây Tiểu Long sợ nhất là môn đại số. So với hình học, đại số rối rắm, phức tạp hơn nhiều. Hình học còn có hình vẽ này nọ, quen sạch sành sanh mọi định lý, nhìn vào mấy cái hình cũng còn đoán non đoán già được chút đỉnh. Đại số thì ôi thôi, toàn những số là số, lại thêm ngoặc lớn ngoặc bé, lũy thừa đồ thị, hàm số phương trình đủ thứ hàm-bà-lằng! Mà đối với Tiểu Long, “tiểu số” nó học còn chưa thông, nói gì đến “đại số”! Đó là chưa kể đến

cái “hằng đẳng thức đáng nhớ” quái quỷ gì gì đó. Trong sách người ta bảo là “đáng nhớ” mà sao Tiểu Long cảm thấy nó “chẳng đáng nhớ” tí nào, càng cố nhét vào đầu nó càng cố tìm cách chuồn ra.

Nhưng đó là nói “trước đây” kia. Còn từ ngày có nhỏ Hạnh theo “phò tá”, Tiểu Long chẳng biết sợ là gì nữa.

Quý ròm mới dặn hôm trước, hôm sau nó đã thủ thi với nhỏ Hạnh:

- Bữa nay mình học đại số đi!

- Sao vậy?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Chiều mai Quý ròm chuyên qua... đại số!

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Làm gì Long sợ Quý dữ vậy?

Miệng tuy nói đùa nhưng nhỏ Hạnh vẫn rút cuốn đại số ra. Rồi bằng lối giảng giải khúc chiết, rành rẽ, nhỏ Hạnh thông thả dẫn cậu học trò to xác len lỏi vào khu rừng rậm của những đa thức rườm rà.

Và đúng như Tiểu Long dự đoán, ngày hôm sau sự “thông minh sáng láng” của nó khiến Quý ròm một lần nữa phải kinh ngạc kêu lên:

- Trời đất! Cái đầu của mày mấy tuần nay làm bằng chất gì vậy hả Tiểu Long?

Thấy thằng ròm này tự dừng lại lời “cái đầu” mình ra hỏi han về “chất liệu”, Tiểu Long ngạc nhiên và tính đồ quạu. Nhưng chỉ trong thoáng mắt, nó chợt hiểu ra Quý ròm mắng yêu mình, liền lỏn lẻn đáp:

- Thì cũng như hỏi nào đến giờ thôi chứ chất gì!

- Hỏi nào đến giờ sao được mà hỏi nào đến giờ! – Quý ròm khụt khịt mũi - Hỏi trước tao có giảng ráo cả nước bọt mày cũng dễ gì hiểu được a (b + c) tức ab + ac lẹ như bây giờ!

- Thì được mày kèm một thời gian, đầu óc tao phải bớt chậm chạp đi chứ!

Tiểu Long vừa đáp vừa cúi nhìn xuống đất và gãi gãi đầu. Nhưng Quý ròm không để ý đến cử chỉ đó. Nó khoái chí cười toe:

- Ủ hén! Vậy mà tao quên bảng đi mất!

Những ngày sau đó, Tiểu Long còn làm Quý ròm “khoái chí” thêm nhiều lần nữa. Nhưng có lẽ sự kiện sau đây mới làm Quý ròm thực sự nở mày nở mặt.

Hôm đó là tiết toán, thầy Hiếu gọi ba, bốn học trò lên kiểm tra, trong đó có cả Tiểu Long.

Khi Tiểu Long lững thững ôm tập đi lên bảng, ngoại trừ Quý ròm và nhỏ Hạnh, không ai chờ đợi một điều gì mới mẻ nơi nó cả. Mọi người đã quá quen với cảnh nó đứng ngắc nga ngắc ngứ hàng buổi trước bảng, hết gãi đầu đến gãi tay làm như nhiệm vụ quan trọng của nó trong lúc đó là làm sao cho... đỡ ngứa chứ không phải là trả lời những câu hỏi của thầy giáo.

Thầy Hiếu cũng chẳng lạ gì đứ đờ học trò kém cỏi của mình, vốn xuất sắc trong vai... ông phỗng đá hơn là vai một học sinh lanh lẹ. Nếu có thể để trống cột điểm học sinh trong suốt năm học mà không ảnh hưởng cũng chẳng buồn gọi đến tên Tiểu Long làm gì!

Vì những lẽ đó mà khi Tiểu Long sè sẹ đặt tập lên bàn và buông thông hay tay nghiêm nghị chờ đợi, thầy Hiếu vẫn chẳng buồn nhìn nó, chỉ hờ hững hỏi:

- Muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải làm sao?

Hỏi xong, thầy Hiếu nhip nhip tay xuống bàn, vẻ như sẵn sàng chờ đợi và chịu đựng sự “câu giờ” của nó.

Nhưng trái với suy nghĩ của thầy, vừa nghe câu hỏi xong, Tiểu Long tuôn một tràng ro ro nghe bắt sượng lỗ tai:

- Thừa thầy, muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải phân tích các mẫu thức thành nhân tử, sau đó ta phải...

Tiểu Long “thuyết” một lèo nào là hệ số với lũy thừa, số mũ với mẫu thức mà bỗng nhiên im bật như chột phát hiện ra một chuyện lạ.

Thầy Hiếu như không tin vào tai mình. Rồi đoán chừng tên học trò “ăn may” nhờ một câu “trúng tử”, thầy gật gù thận trọng hỏi tiếp:

- Thế muốn quy đồng mẫu thức phải làm sao?

Nhưng Tiểu Long đã khiến thầy sửng sốt. Ngay cả với câu hỏi này, Tiểu Long cũng đáp ngay không cần nghĩ ngợi:

- Muốn quy đồng mẫu thức, ta phải tìm mẫu thức chung, sau đó nhân tử thức với mẫu thức của mỗi phân thức với nhân tử phụ của nó.

Tiểu Long vừa dứt câu, lớp học liền đâm nhón nháo. Những tiếng xì xào vang lên từ các dãy bàn khiến thầy Hiếu phải quay mặt xuống, háng giọng:

- Các em im lặng nào!

Rồi quay sang Tiểu Long, thầy gật gù:

- Khá lắm!

Nhưng dường như vẫn chưa tin đứa học trò kém cỏi xưa nay có thể đạt được một tiến bộ vượt bậc như vậy, thầy với tay lấy viên phấn, bước ra khỏi chỗ ngồi và viết lên bảng một đề toán dài ngoằng, rồi bảo:

- Em giải bài toán này được không?

Đó là bài toán “tìm tập xác định của các phân thức”. Những bài toán loại này ở nhà nhỏ Hạnh đã bắt Tiểu Long giải đi giải lại hàng chục lần nên nó chẳng còn lạ gì.

- Dạ, được ạ!

Tiểu Long lễ phép đáp và cầm lấy viên phấn trên tay thầy, nó nhíu mày tính toán và sau đó bắt đầu ghi ra hàng loạt những dãy số. Tiếng phấn kin kít trên mặt bảng đầy vẻ tự tin, mạnh dạn. Nhoáng một cái, bài toán đã được giải xong một cách chính xác.

Khi Tiểu Long vừa viết xong đáp số cuối cùng, chưa kịp buông tay, dưới lớp đã lập tức vang lên những tiếng vỗ tay rào rào kèm theo những tiếng reo hò phấn khích:

- Bữa nay cá chép hoá rồng, tụi may ơi!

- Thật không thể nào tin được!

Có đứa liên hệ với sự kiện đặc biệt vừa xảy ra mấy ngày nay:

- Hiện tượng lạ! Nhật thực toàn phần!

Có đứa bắt chước giọng quảng cáo trên ti-vi:

- Kỳ lạ cứ như thể “tôi từ một đất nước xa xôi đến đây” vậy!

Bọn học trò ồn ào, huyên náo gập mấy lần khi nãy nhưng có lẽ lần này thầy Hiếu đã hoàn toàn thỏa mãn về Tiểu Long nên đâm dễ tính hẳn. Mặc cho lũ học trò nhao nhao dưới kia, thầy quay sang Tiểu Long đang đỏ mặt tía tay bên cạnh, giọng vui vẻ:

- Thầy rất hài lòng về em, Long ạ! Hôm nay thầy sẽ cho em điểm mười! Sự phấn đấu của em xứng đáng là một tấm gương để cho các bạn khác học tập!

Được thầy khen, mặt Tiểu Long càng đỏ như. Và con điểm mười không mơ thấy nổi kia khiến chân nó run run cứ muốn khụy xuống. Từ trước đến nay, Tiểu Long chỉ mong đạt được điểm năm môn toán. Chỉ điểm năm thôi, cái điểm trung bình đối với các học sinh khác, Tiểu Long cũng đã vươn hoài không tới, nói chi đến điểm mười là cái điểm cao xa vời với vợ chằng khác nào sao Hoả. Vậy mà hôm nay cái “sao Hoả” đó... rớt trúng đầu nó, bảo nó không muốn xỉu sao được!

Nhưng khi cơn ngây ngất qua đi, Tiểu Long lại cảm thấy bần thần trong dạ. Nó hiểu sơ dĩ nó đạt được tiến bộ như hiện nay, một phần nhờ công sức của nhỏ Hạnh. Nếu không có nhỏ Hạnh tận tình chỉ dẫn, chắc chắn nó không bao giờ có được vinh dự ngày

hôm nay. Vậy mà thầy chỉ khen mỗi mình nó, trong khi người âm thầm đóng góp phía sau thầy chẳng hề hay biết, quả là bất công!

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long vô cùng bứt rứt. Vì vậy khi thầy Hiều đưa trả tập và ra hiệu cho nó trở về chỗ, Tiểu Long bất thần vọt miệng:

- Thưa thầy...

- Gì thế em? – Thầy nhẹ nhàng hỏi.

- Thưa thầy... - Tiểu Long ấp úng - Sở dĩ em học khá toán là... nhờ bạn kèm đấy ạ!

- Ô, hay quá! - Thầy Hiều chớp chớp mắt - Thế bạn nào kèm em học thế?

Tiểu Long quay mặt xuống chỗ bàn mình ngồi. Nó đã định giơ tay chỉ nhỏ Hạnh nhưng chợt nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp chờ đợi của Quý ròm, bất giác nó bỗng phân vân. Nếu bây giờ nó chỉ nhỏ Hạnh, hành động đó chẳng khác nào dội nước lạnh vào mặt Quý ròm. Hẳn Quý ròm thì chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Lỗi là do nó. Nó đã lén lút học thêm với nhỏ Hạnh mà không cho Quý ròm biết.

Nhưng nó cũng không thể chỉ Quý ròm, bởi như vậy chẳng khác nào nó phủ ơn của nhỏ Hạnh. Và nó sẽ chẳng còn mặt mũi nào để nhìn nhỏ Hạnh nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Tiểu Long lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tay nó cứ cào cào nơi túi quần như thể đang mắc kẹt chỗ đó, không thể nào nhấc lên để chỉ trỏ bất cứ ai.

Nhưng thầy Hiều không hiểu được nỗi khổ của Tiểu Long.

- Bạn nào thế em? - Thầy giục.

Đúng vào lúc không thể nán ná được nữa, Tiểu Long chợt bắt gặp cái nháy mắt của nhỏ Hạnh. Rồi sợ bạn mình không hiểu ý, nhỏ Hạnh khẽ kín đáo hất đầu về phía Quý ròm ra hiệu.

Như kẻ chết đuối vớ được cọc, Tiểu Long mừng rỡ đáp:

- Thưa thầy, bạn Quý ạ!

Cả lớp đang nín thở theo dõi, bỗng thở ào ra. Tưởng ai chứ “thần đồng toán” Quý ròm mà kèm thì mười thằng Tiểu Long cũng phải giỏi chứ đừng nói là một mình nó!

- Quý! - Thầy Hiếu háng giọng.

Nghe thầy gọi, Quý ròm bẽn lẽn đứng lên.

- Em là một học sinh giỏi của trường ta, điều đó rất đáng biểu dương! - Thầy chậm rãi nói – Nhưng em biết giúp bạn học giỏi là chuyện còn đáng khen hơn nữa!

Quý ròm là học sinh cưng của thầy Hiếu. Trước nay nó đã được thầy khen không biết bao nhiêu lần, nhưng có lẽ chưa có lời khen nào làm nó xúc động và sung sướng như bữa nay.

Thầy Hiếu không chỉ dừng lại ở đó. Thầy nói với cả lớp:

- Thầy đề nghị các em cho một tràng pháo tay để tán thưởng hành động đẹp đẽ của bạn Quý!

Được thầy “bật đèn xanh”, cả lớp chồm dậy vỗ tay đôm đốp. Có đứa còn hứng chí thò tay vào ngăn bàn đập thùng thùng.

Duy có tiếng vỗ tay của Tiểu Long là uể ải nhưng không ai nhận thầy điều đó, trừ nhỏ Hạnh.

Thật ra Quý ròm cũng đáng được biểu dương! – Tiểu Long bâng khuâng nghĩ – Nó đã bỏ bao nhiêu thời gian và công sức để kèm cho mình học, mặc dù không hiệu quả. Nhưng dù sao những tràng pháo tay hôm nay lẽ ra nên dành cho nhỏ Hạnh. Như thế mới phải!

CHƯƠNG 10

Được thầy khen, quý ròm như nở từng khúc ruột. Mặt mày nó rạng rỡ suốt cả ngày hôm đó.

Trưa, Quý ròm không tài nào ngủ được. Nó cứ nằm trần trọc, lăm qua lăm lại trên giường, đầu óc lúc nào cũng lớn vớn những hình ảnh huy hoàng ở lớp học ban sáng.

Đầu giờ chiều, rửa mặt xong, không nén được Quý ròm kêu nhỏ Diệp:

- Nè!

- Gì?

- Mày biết gì chưa?

- Biết gì là biết gì?

- Tao ấy mà!

- Anh sao?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Hồi sáng tao được thầy khen.

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Khen về chuyện gì?

- Chuyện tao kèm cho Tiểu Long học ấy! Hồi sáng Tiểu Long làm toán được điểm mười! – Quý ròm nói với giọng tự hào.

Nhỏ Diệp hít vào một hơi:

- Anh Tiểu Long được điểm mười thật hả?

- Thì thật chứ sao!

Quý ròm đáp, nó có vẻ phật ý về câu hỏi lại của nhỏ Diệp. Rồi như để chứng minh là mình không bịa chuyện, nó hào hứng “tương thuật”:

- Thầy kêu Tiểu Long lên kiểm tra, hỏi câu nào nó đáp vanh vách câu đó khiến cả lớp cứ giương mắt ếch lên dòm. Rồi thầy ra một đề toán lên bảng, bắt Tiểu Long giải. Mà đề toán thì khó ơ là khó, đến tao cũng phải nghĩ nát óc, thế mà Tiểu Long nó chỉ phẩy tay một cái là xong...

- Nếu vậy thì thầy khen anh Tiểu Long chứ mắc gì khen anh?

Nhỏ Diệp hỏi chen ngang làm Quý ròm mắt húng. Nó quắc mắt:

_ Cái con ngốc tử này, tao đã kể xong đâu! – Rồi nó chép miệng tiếp – Thấy vậy, thầy Hiếu sừng sốt kêu lên “Ôi, phép màu nào đã giúp em thành một học sinh giỏi toán như thế?”. Tiểu Long liền chỉ ngay tao “Thưa thầy, bạn Quý chính là phép màu của em đấy ạ! Chính bạn ấy đã kèm cho em học bấy lâu nay!”. Thế là thầy Hiếu bèn khen tao nức nở. Thầy còn bắt cả lớp vỗ tay hoan hô tao nữa. Tụi nó vỗ tay lớn đến mức học trò các lớp khác phải đổ xô qua xem, tưởng có... Thủ tướng tới thăm lớp tao!

Quý ròm chuyên nghề “thêm mắm dặm muối” vào câu chuyện. Nhỏ Diệp thừa biết điều đó. Nhưng lần này nó tin ông anh mình nói thật, ít ra là về chuyện Tiểu Long được điểm mười, mặc dù cái đề toán thầy Hiếu cho chán chán không khó đến mức Quý ròm mô tả.

Thời gian gần đây, để ý theo dõi, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long học khá lên thấy rõ. Tuy không rành các chương trình toán lớp tám nhưng những lần lảng vảng lại gần “lớp học” của hai bậc đàn anh, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long không còn nhăn mày nhíu mặt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại như những buổi học đầu nữa. Bây giờ, Quý ròm giảng tới đâu, Tiểu Long gật đầu lia lịa tới đó, hệt như trên đời này chẳng có gì dễ bằng môn toán!

Mà cũng chẳng cần phải lại gần. Ngồi dưới bếp vánh tay cả buổi vẫn thấy lớp học im ru bà rù, không hề nghe một lời quát tháo dội xuống, nhỏ Diệp biết tổng trình độ của Tiểu Long bây giờ đã khác.

Quả thật, đã khá lâu nhỏ Diệp không nghe anh mình to tiếng với Tiểu Long. Đang nghĩ lan man, sức nhớ đến bài toán mới ra ở lớp, nhỏ Diệp lập tức níu áo Quý ròm, lém lỉnh:

- À, vậy bữa nay anh ban cho em một ít “phép màu” đi!

Quý ròm trừng mắt:

- Chọc quê tao hả mày?

- Chọc quê gì đâu! - Nhỏ Diệp cười nịnh – Em nhờ anh giảng toán giùm chứ bộ!

- Toán gì vậy? – Quý ròm nhún vai – Cũng “bán trứng” nữa hả?

- Bài này khác! Bài này khó hơn nhiều!

Vừa đáp nhỏ Diệp vừa lật đật chạy đi lấp tấp.

- Để em đọc anh nghe hén! - Rồi không đợi Quý ròm có ý kiến, nó lật tấp loạt soạt tìm đề toán và háng giọng đọc – Ba bạn Hồng, Mai, Phượng trồng ba cây: hồng, mai, phượng. Bạn trồng cây mai nói với Hồng: “ Trong chúng ta không có ai trồng cây trùng với tên mình cả”. Hỏi bạn nào đã trồng cây gì?

Nhỏ Diệp vừa đọc dứt đề toán, chưa kịp mở miệng hỏi, Quý ròm đã cười toe:

- Dễ ợt! Bạn Hồng trồng phượng, bạn Phượng trồng mai còn bạn Mai trồng hồng!

Thấy ông anh mình đáp ngay không cần nghĩ ngợi, nhỏ Diệp ngẩn mặt ra:

- Sao anh biết?

- Sao không biết! – Quý ròm gật gù – Này nhé! Bạn Hồng tất nhiên không thể trồng hồng, đúng không?

- Đúng. Vì trùng tên! - Nhỏ Diệp mau mắn.

- Bạn Hồng cũng không thể trồng mai, đúng không? – Quý ròm tiếp.

Khác với lần trước, lần ày nhỏ Diệp lộ vẻ ngậ ngừng:

- Không thể trồng mai hả? Sao lại không thể trồng mai?

- Sao mày ngóc thế! – Quý ròm nhăn mặt - Đề bài đã viết “Bạn trồng cây mai nói với Hồng” thì có nghĩa bạn Hồng không phải là người trồng mai chứ sao!

- Ờ há! - Nhỏ Diệp mừng rỡ buột miệng, quên bég mát chuyện vừa bị máng “đề ngóc”.

Quý ròm lừ mắt:

- Vậy mày đã biết bạn Hồng trồng cây gì chưa?

Mắt nhỏ Diệp sáng lên:

- Cây phượng.

Quý ròm hừ mũi:

- Máy cây còn lại cũng thế! Cứ từ đó suy ra!

Nghe ông anh nói vậy, nhỏ Diệp nhíu mày cố tự mình “suy ra”. Nhưng nó “suy” tới “suy” lui một hồi vẫn chẳng “ra” được tí tẹo nào, liền hỏi:

- Khi nãy anh bảo bạn Phượng trồng cây gì vậy?

Quý ròm lạnh lùng:

- Cây roi.

Tưởng mình nghe nhầm, nhỏ Diệp vội vã hỏi lại:

- Anh bảo cây gì?

- Cây roi chứ cây gì! – Quý ròm khịt mũi – Cây roi để đét đít mông mày ấy!

Câu trả lời “hắc ám” của ông anh khiến nhỏ Diệp xịu mặt:

- Em hỏi đàng hoàng mà anh cứ nói gì đâu không!

Lời trách móc của nhỏ Diệp khiến Quý ròm nổi đóa.

- Bộ mày bảo tao là người không đàng hoàng hả? – Nó gầm lên. Rồi không để nhỏ Diệp kịp thanh minh, nó hùng hổ tiếp – Chính mày không đàng hoàng thì có! Làm toán làm tiếc gì mà cứ toàn hỏi đáp số trước! Học như mày mai một chỉ có đi... lượm bao ni-lông!

Quý ròm làm một tràng khiến nhỏ Diệp tối tăm mặt mũi. Nó mím môi uất ức:

- Tại khi nãy anh nói đáp số trước chứ bộ!

Quý ròm phẩy tay:

- Tao có miệng tao muốn nói gì tao nói! Còn mày chỉ được phép làm, không được phép hỏi!

Trước một ông anh ăn nói ngang như cua, nhỏ Diệp chẳng biết làm gì khác hơn là lặng lẽ cúi nhìn vào tập và cứ mỗi lần nghĩ đến việc mình bị mắng oan, mũi nó lại sụt sà sụt sịt.

Cái cảnh nhỏ Diệp vừa ngồi học vừa thỉnh thoảng đưa tay quẹt nước mắt làm Quý ròm ngứa mắt. Nó cau mặt:

- Mày có thôi cái trò “mít ướt” đó đi không! Mày cứ “hức, hức” lên như thế, bà thấy bà lại mắng tao bây giờ!

- Ai bảo anh quát em chi! - Nhỏ Diệp dẫu môi.

- Bộ tao quát mày không được hả? – Quý ròm sừng sộ - Mày có thấy gương Tiểu Long không? Chính nhờ tao quát tháo suốt cả tháng đầu, nó mới cố học và khác lên như thế! Bây giờ nó đã sắp sửa học qua vật lý và hoá học rồi đấy!

Quý ròm lôi cái gương to tỏ bố là Tiểu Lương ra mong trấn áp cô em nhưng nhỏ Diệp chẳng có vẻ bị lung lạc. Nó vẫn tiếp tục phụng phịu:

Nhưng em khác anh Tiểu Long! Anh Tiểu Long là con trai, em là con gái!

Quý ròm vung tay:

- Trai gái gì tao cũng quát tuốt! Dạy học mà không quát mắng thì chẳng bao giờ... có kết quả được! Chính thầy Hiếu còn khen ngợi... phương pháp của tao mà lại!

Thầy ông anh đem thầy ra làm bằng chứng, nhỏ Diệp cứng họng, mặc dù trong lòng đầy rẫy những nghi ngờ. Nó không buồn cãi nhau với Quý ròm nữa, mà lẳng lặng đưa tay gấp cuốn tập trước mặt lại và thông thả đứng dậy.

- Mà làm gì thế? – Quý ròm trở mắt.

- Em không học nữa! – Nhỏ Diệp than nhiên – Phương pháp của thầy không hợp với em!

- Trời ơi la trời! Rõ là đồ ngốc tử!

Quý ròm tức tối kêu lên. Nhưng mặc cho ông anh lồng lộn, nhỏ Diệp vẫn kiên quyết:

- Em ngốc kệ em! Ngốc còn hơn là đưa đầu cho anh mắng!

Thái độ tẩy chay của nhỏ Diệp khiến Quý ròm giận run người. Nó nghiến răng chồm dậy định chạy tới cốc cho nhỏ em một phát nhưng cuối cùng sợ “bứt dây động rừng”, nó đành buông phịch người xuống ghế, thở hắt ra, giọng chán nản:

- Mặc xác mày! Cho mày học dốt suốt đời luôn!

Rồi vẫn chưa nguôi, nó lại làu bàu “triết lý” như một kẻ từng trải, ngán ngẩm nhân tình thế thái:

- Đời là thế! Bụi nhà chẳng bao giờ gọi là thiêng!

Quý ròm buồn lắm. Càng ngẫm nghĩ nó càng buồn. Nó không ngờ sau một thành tích tuyệt vời như thế, đến thầy Hiếu còn phải khen lầy khen để, nhỏ Diệp lại cả gan trở mặt với nó. Con nhỏ này đúng là chẳng biết trời cao đất dày là gì! Thái Sơn trước mặt mà nó chẳng nhìn ra, ngốc ơi là ngốc!

Lòng đầy tổn thương, Quý ròm lủi thủi bước ra khỏi nhà. Nó chẳng định đi đâu, chỉ lang thang nhắm mắt đưa chân cốt cho vơi ám ức.

Thơ thần một hồi, Quý ròm sực nhớ tới Tiểu Long. Ủ nhỉ, tại sao mình không tâm sự với Tiểu Long để cho nguôi bực dọc? Chính Tiểu Long, kẻ đã đạt được sự tiến bộ khả quan trong học tập nhờ vào “phương pháp quát tháo” của mình, sẽ là người thông cảm hơn ai hết sự hậm hực trong lòng “sư phụ” nó! Khi nghe mình kể, chắc chắn nó sẽ lên án thái độ của nhỏ Diệp tới tở! Nó sẽ san sẻ và an ủi nỗi phiền muộn của mình. Nó sẽ nói “Người tốt bao giờ cũng lặn đận...”

Quý ròm tiến về phía con hẻm dẫn vô nhà Tiểu Long với bước chân hăng hái.

Mẹ của Tiểu Long ngồi bán hàng đằng trước, nhắc thấy Quý ròm liền mỉm cười niềm nở:

- Cháu vào nhà chơi đi! Tiểu Long có nhà đấy! Có cả Hạnh nữa!

Quý ròm “dạ” một tiếng rồi hăm hờ tiến vào hẻm.

Khi bước vào gần tới cửa nhà Tiểu Long, nghe thấy tiếng rừ rừ vọng ra, Quý ròm nảy ra một ý nghĩ nghịch ngợm, bèn rón rén bước lại áp tai vào vách. Nó định nghe thử Tiểu Long và nhỏ Hạnh kháo với nhau những gì, lát nữa tìm cách trêu chọc chơi.

Nhưng dỏng tai một hồi, Quý ròm cảm thấy lạ quá. Hình như hai đứa bạn nó đang bàn tán về chuyện gì chứ không phải trò chuyện bình thường. Chẳng ai lại trò chuyện với giọng điệu đều đều như thầy giáo giảng bài thế cả.

Quý ròm lại tò mò lắng tai nghe. Lần này thì nó sững sốt nhận ra đó là tiếng giảng bài thực sự. Nhỏ Hạnh đang giảng toán cho Tiểu Long học.

Điều vừa phát hiện khiến Quý ròm không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Sao lại có chuyện lạ lùng thế được? Tại sao nhỏ Hạnh lại đến đây giảng bài cho Tiểu Long? Tiểu Long đang học với mình kia mà? Nhỏ Hạnh chỉ mới kèm cho Tiểu Long học hôm nay hay đã lâu rồi?

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Quý ròm. Và câu hỏi cuối cùng khiến nó giật bắn người như chạm phải dây điện.

Nhón trên đầu ngón chân, Quý ròm nín thở rón rén lùi xa khỏi bức vách. Và thay vì bước vào nhà, nó lảng lạng quay trở ra đầu hẻm.

- Cháu đã gặp Tiểu Long chưa?

Thấy Quý ròm nhoáng một cái đã quay ra, mẹ Tiểu Long tỏ vẻ thắc mắc.

- Thấy Tiểu Long đang học nên cháu không vào! – Quý ròm lễ phép – Để hôm khác cháu tới!

Rồi làm như tình cờ, Quý ròm buột miệng hỏi:

- Bạn Hạnh kèm cho Tiểu Long học lâu chưa vậy hử bác?

Mẹ Tiểu Long nhíu mày:

- Cũng lâu rồi! Đâu khoảng tháng rưỡi nay! - Rồi bà chép miệng - Tội nghiệp con bé, nó siêng lắm! Chiều thứ hai thứ tư thứ sáu nào nó cũng tới! Tiểu Long vừa học với cháu vừa học với Hạnh hèn gì nó chẳng khá! Hôm nó lần đầu tiên được điểm mười môn toán, cả nhà bác cứ y như là ngày hội ấy!

Khi nói những điều đó, mẹ Tiểu Long không giấu được niềm hoan hỉ long lanh trong đôi mắt và Quý ròm cảm nhận ngay sự cảm kích trong mắt bà khi bà âu yếm nhìn nó.

Nhưng Quý ròm lại chẳng thấy hân hoan tí tẹo nào cả. Thậm chí nó còn đỏ mặt khi đón nhận vẻ biết ơn của mẹ Tiểu Long. Bây giờ thì nó đã bàng hoàng hiểu ra chính nhỏ Hạnh là người đem lại kết quả học tập cho Tiểu Long chứ không phải nó. Bây giờ ngẫm lại nói mới nhớ ra Tiểu Long chỉ “thông minh sáng dạ” chừng khoảng một tháng rưỡi nay thôi, đúng vào thời điểm nhỏ Hạnh quí quái kia bắt đầu “nhúng tay” vào chuyện học tập của Tiểu Long.

Cái thằng to xác này đã học trước với nhỏ Hạnh ở nhà hèn gì hôm sau mình giảng đâu nó hiểu đó! Vậy mà mình ngu ngốc chẳng may may ngờ vực, cứ tưởng nó giỏi giang là nhờ mình, thật là xấu hổ. Xấu hổ nhất là khi được thầy Hiếu khen về thành tích “giúp bạn học tập” mặt mình cứ nhơn nhơn như như một người hùng thực sự, thật chả ra làm sao!

Nhớ về hình ảnh hôm đó trên lớp, mặt Quý ròm nóng bừng và đỏ gay như tôm luộc, may mà những người đi đường không ai để ý. Nhưng Quý ròm không giận Tiểu Long. Nó hiểu mọi chuyện là do nó. Chính nó quát tháo ồm tỏi khiến Tiểu Long không học hành gì được, lại còn bắt tên học trò khốn khổ này “không được nghỉ ngang dù xảy ra bất cứ chuyện gì” nên Tiểu Long đành phải đóng kịch với nó.

Nhưng không thể kéo dài chuyện hiểu lầm này được! – Quý ròm bâng khuâng nhủ bụng - Tới tiết sinh hoạt lớp đầu tuần, mình sẽ nói rõ sự thật về sự tiến bộ của Tiểu Long cho cả lớp biết! Mình chẳng làm nên công trạng gì, chỉ giỏi tài nạt nộ, lại đi nhận vợ thành tích của nhỏ Hạnh thì mình đâu còn xứng đáng là nhà ảo thuật lừng danh Elvis Quý nữa!

Nhớ tới chuyện nạt nộ, Quý ròm bất giác nghĩ tới nhỏ Diệp, và lòng nó bỗng nhiên chùng xuống. Tội nghiệp em mình, có một ông anh được xưng tụng là “thần đồng toán” mà nó học toán lại chẳng ra sao! Chẳng qua là do “phương pháp quát tháo” của mình mà ra! Về chuyện này, có lẽ từ nay mình phải cố học tập “cô giáo Hạnh” của thằng Tiểu Long mới được!

Nhỏ Diệp không hay biết gì những chuyển biến trong lòng ông anh nên nó kinh ngạc đến há hốc miệng khi thấy Quý ròm ở đâu bên ngoài chạy vù vào, vừa thở hổn hển vừa nói với nó bằng giọng ngọt ngào mà từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó chưa từng có “hân hạnh” nghe qua:

- Em đem bài toán khi nãy ra đây anh giảng lại cho! Lần này mà anh còn nói nặng em một tiếng, anh sẽ tôn em lên làm chị còn anh tụt xuống làm em ngay!